

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο πενταμελές τμήμα)
της 14ης Σεπτεμβρίου 1995 *

Στην υπόθεση T-171/94,

Descom Scales Manufacturing Co. Ltd, εταιρία κορεατικού δικαίου, με έδρα τη Σεούλ, εκπροσωπούμενη από τον Pierre Didier, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Laurent Mosar, 8, rue Notre-Dame,

προσφεύγουσα,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενου από τους Bjarne Hoff-Nielsen και Jorge Monteiro, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, επικουρούμενους από τον Philip Bentley, barrister Αγγλίας και Ουαλίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Bruno Eynard, διευθυντή της Διευθύνσεως Νομικών Υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer,

καθού,

υποστηριζομένου από την

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Marc L. F. De Pauw, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

παρεμβαίνουσα,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση του κανονισμού (ΕΟΚ) 2887/93 του Συμβουλίου, της 20ής Οκτωβρίου 1993, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ορισμένων ηλεκτρονικών ζυγών καταγωγής Σιγκαπούρης και Δημοκρατίας της Κορέας (ΕΕ L 263, σ. 1), στον βαθμό που θίγει την προσφεύγουσα,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τέταρτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts, Πρόεδρο, R. Schintgen, R. García-Valdecasas, C. W. Bellamy και P. Lindh, δικαστές,

γραμματέας: B. Pastor, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 17ης Μαΐου 1995,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Το ιστορικό της προσφυγής

- 1 Με την υπό κρίση προσφυγή ζητείται η ακύρωση του κανονισμού (ΕΟΚ) 2887/93 του Συμβουλίου, της 20ής Οκτωβρίου 1993, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ορισμένων ηλεκτρονικών ζυγών καταγωγής Σιγκαπούρης και Δημοκρατίας της Κορέας (ΕΕ L 263, σ. 1, στο εξής: επίδικος κανονισμός). Ο συντελεστής του δασμού αντιντάμπινγκ που εφαρμόστηκε με τον επίδικο κανονισμό στην προσφεύγουσα είναι 26,7 %. Ο εν λόγω κανονισμός ακολούθησε τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1103/93 της Επιτροπής, της 30ής Απριλίου 1993, περί επιβολής προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ στις ίδιες εισαγωγές (ΕΕ L 112, σ. 20, στο εξής: προσωρινός κανονισμός). Οι κανονισμοί αυτοί εκδόθηκαν βάσει των διατάξεων του κανονισμού (ΕΟΚ) 2423/88 του Συμβουλίου, της 11ης Ιουλίου 1988, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ ή επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΕ L 209, σ. 1, στο εξής: βασικός κανονισμός).
- 2 Η προσφεύγουσα, Descom Scales Manufacturing Co Ltd, Seoul (στο εξής: Descom), η οποία παράγει ηλεκτρονικούς ζυγούς, είναι μια κοινή επιχείρηση ανήκουσα εξ ημισείας στην Dailim Scales Seoul, Korea (στο εξής: Dailim), και στην Ishida Scales, Kyoto Japan (στο εξής: Ishida Japan). Το προϊόν στο οποίο επιβλήθηκε ο δασμός αντιντάμπινγκ είναι ένας ηλεκτρονικός ζυγός λιανικής πώλησεως με ψηφιακή ένδειξη του βάρους, της τιμής κατά μονάδα και της πληρωτέας τιμής, τύπου «NOVA». Η Descom είναι η κατασκευάστρια του προϊόντος. Την εμπορία του προϊόντος έχει αναλάβει στην Κορέα η Dailim και για τον υπόλοιπο κόσμο η Ishida. Η Ishida Europe Ltd (στο εξής: Ishida Europe), θυγατρική κατά 100 % της Ishida Japan, εμπορεύεται το προϊόν στην Ευρώπη.
- 3 Εντός της Κοινότητας, οι ζυγοί λιανικής πώλησεως της Descom πωλούνται από τρεις αγοραστές-διανομείς εγκατεστημένους στη Δανία, στην Ελλάδα και στις Κάτω Χώρες, οι οποίοι αγοράζουν τους εν λόγω ζυγούς στην Κορέα, ο πρώτος σε τιμή FOB και οι δύο άλλοι σε τιμή CIF. Οι αγοραστές αυτοί δεν συνδέονται

ούτε άμεσα ούτε έμμεσα ούτε με τη Descom ούτε με την Ishida Japon. Για την πώληση των ζυγών, η Descom εκδίδει τιμολόγια επ' ονόματι της Ishida Japon, η οποία εκδίδει τιμολόγια επ' ονόματι της Ishida Europe, η οποία, κατόπιν εκδίδει απευθείας τιμολόγια επ' ονόματι των Δανών και Ελλήνων αγοραστών και, εμμέσως, επ' ονόματι του Ολλανδού αγοραστή, μέσω μιας εταιρίας που είναι εγκατεστημένη στο Λιχτενστάιν και η οποία ουδεμία σχέση έχει με τον όμιλο Descom-Ishida.

- 4 Κατόπιν καταγγελίας υποβληθείσας από διαφόρους παραγωγούς της κοινοτικής βιομηχανίας, η Επιτροπή κίνησε τον Ιανουάριο 1992 διαδικασία αντιντάμπινγκ σχετικά με τις εισαγωγές στην Κοινότητα ορισμένων ηλεκτρονικών ζυγών λιανικής πώλησεως καταγωγής Σιγκαπούρης. Κατόπιν νέας καταγγελίας, η Επιτροπή ανακοίνωσε τον Απρίλιο του 1992 την επέκταση της διαδικασίας αυτής στις εισαγωγές ορισμένων ηλεκτρονικών ζυγών καταγωγής Κορέας. Στην καταγγελία αυτή, η Descom παρουσιάζοταν ως ένας από τους παραγωγούς-εξαγωγείς ηλεκτρονικών ζυγών καταγωγής Κορέας και η Ishida Europe ως ο εισαγωγέας των κατασκευαζομένων από τη Descom ζυγών. Η Επιτροπή απέστειλε στη Descom και στην Ishida Europe ερωτηματολόγια έρευνας.
- 5 Βάσει των συλλεγέντων κατά την προκαταρκτική έρευνα στοιχείων, η Επιτροπή καθόρισε προσωρινά στο 29 % της τιμής ελεύθερο στα κοινοτικά σύνορα, πριν από την επιβολή δασμού, το εναρμοζόμενο στους εξαγόμενους από τη Descom προς την Κοινότητα ζυγούς περιθώριο αντιντάμπινγκ. Η Επιτροπή, εκδίδοντας στις 30 Απριλίου 1993 τον προσωρινό κανονισμό, επέβαλε στους κατασκευαζόμενους από τη Descom ζυγούς προσωρινό δασμό αντιντάμπινγκ ίσο προς το 29 % της τιμής ελεύθερο στα κοινοτικά σύνορα, πριν από την επιβολή δασμού. Ο εν λόγω κανονισμός αναφέρει στο σημείο 33 ότι από τη σύγκριση μεταξύ των αντιπροσωπευτικών τιμών των παρόμοιων μοντέλων που διατέθηκαν στην αγορά, αφενός, από την κοινοτική βιομηχανία και, αφετέρου, από τη Descom, κατά το ίδιο εμπορικό στάδιο (τιμές χρεώσεως των μη συνδεομένων διανομένων ή/και εξουσιοδοτημένων πωλητών) στις κύριες αγορές εντός της Κοινότητας κατά την περίοδο έρευνας, «[προέκυψε] ότι πραγματοποιήθηκαν πωλήσεις (...) σε τιμές που υπερέβαιναν (...) τις κοινοτικές τιμές (...) κατά 30 %, στην περίπτωση ενός Κορεάτη εξαγωγέα που διαπιστώθηκε ότι είχε το μεγαλύτερο περιθώριο ντάμπινγκ».
- 6 Το Συμβούλιο, εκδίδοντας στις 20 Οκτωβρίου 1993 τον επίδικο κανονισμό, καθόρισε τον σταθμισμένο μέσο όρο του περιθωρίου ντάμπινγκ, όσον αφορά τη Descom, στο 26,7 % της τιμής ελεύθερο στα κοινοτικά σύνορα, πριν από την

επιβολή δασμού, των οικείων προϊόντων (σημείο 13 του επίδικου κανονισμού). Κατόπιν τούτου, επί των εισαγωγών εντός της Κοινότητας ηλεκτρονικών ζυγών κατασκευαζομένων από τη Descom επιβλήθηκε δασμός αντιντάμπινγκ ad valorem 26,7 % (άρθρο 1 το επίδικου κανονισμού), δεδομένου ότι το επίπεδο που ήταν απαραίτητο για την εξάλειψη της ζημίας όπως αυτή προσδιορίστηκε επακριβώς με τον προσωρινό κανονισμό (σημεία 32, 33 και 55), και επιβεβαιώθηκε κατά την τελική εξέταση των περιστατικών (σημείο 20 του επίδικου κανονισμού), ήταν ανώτερο του διαπιστωθέντος περιθωρίου ντάμπινγκ.

- 7 Πριν από την έκδοση του επίδικου κανονισμού, είχε κινηθεί μια άλλη διαδικασία κατά των εξαγωγών καταγωγής Ιαπωνίας του ίδιου είδους προϊόντος και είχε καταλήξει στην έκδοση του κανονισμού (ΕΟΚ) 993/93 του Συμβουλίου, της 26ης Απριλίου 1993, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ορισμένων ηλεκτρονικών ζυγών καταγωγής Ιαπωνίας (ΕΕ L 104, σ. 4), ο οποίος επέβαλε δασμό αντιντάμπινγκ 31,6 % επί των τιμών των ζυγών που εξήγγε η Ishida Japon, η ιαπωνική μητρική εταιρία της προσφεύγουσας.

Η διαδικασία

- 8 Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφεύγουσα, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 8 Ιανουαρίου 1994, άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.
- 9 Στις 8 Ιανουαρίου 1994, με χωριστό δικόγραφο, η προσφεύγουσα υπέβαλε επίσης αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων προκειμένου να επιτύχει την αναστολή εκτελέσεως του κανονισμού ο οποίος αποτελεί αντικείμενο της υπό κρίση διαφοράς. Με διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 11ης Μαρτίου 1994, η εν λόγω αίτηση απορρίφθηκε.

- 10 Με διάταξη της 18ης Απριλίου 1994, το Δικαστήριο παρέπεμψε την παρούσα υπόθεση ενώπιον του Πρωτοδικείου, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 4 της αποφάσεως 93/350/Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 1993, για την τροποποίηση της αποφάσεως 88/591/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ, περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 144, σ. 21), και της αποφάσεως 94/149/ΕΚΑΧ, ΕΚ του Συμβουλίου, της 7ης Μαρτίου 1994 (ΕΕ L 66, σ. 29).

- 11 Στις 16 Μαΐου 1994, η Επιτροπή υπέβαλε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου αίτηση ζητώντας να παρέμβει προς υποστήριξη των αιτημάτων του Συμβουλίου. Με διάταξη της 6ης Ιουλίου 1994, ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος επέτρεψε την παρέμβαση.

- 12 Η Επιτροπή υπέβαλε το υπόμνημά της παρεμβάσεως στις 31 Αυγούστου 1994 και η προσφεύγουσα κατέθεσε τις παρατηρήσεις της επί του υπομνήματος παρεμβάσεως της Επιτροπής στις 6 και 21 Οκτωβρίου 1994.

- 13 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τέταρτο πενταμελές τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

- 14 Κατά τη διεξαχθείσα στις 17 Μαΐου 1995 δημόσια συνεδρίαση έλαβαν χώρα οι αγορεύσεις των διαδίκων και δόθηκαν οι απαντήσεις τους στις προφορικές ερωτήσεις του Πρωτοδικείου.

Αιτήματα των διαδίκων

15 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει τον επίδικο κανονισμό, στον βαθμό που θίγει την προσφεύγουσα·

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

16 Το Συμβούλιο ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

17 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί της ουσίας

- 18 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει, κατ' ουσίαν, τέσσερις λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος λόγος αντλείται από την παράβαση του άρθρου 2, παράγραφος 8, στοιχείο β', του βασικού κανονισμού, καθόσον ο υπολογισμός της τιμής εξαγωγής της προσφεύγουσας είναι προδήλως εσφαλμένος. Ο δεύτερος λόγος αντλείται από την παράβαση του άρθρου 2, παράγραφοι 9 και 10, του βασικού κανονισμού, λόγω της αρνήσεως πραγματοποίησης των σχετικών με τους μισθούς των πωλητών στην εσωτερική αγορά προσαρμογών της κανονικής αξίας των προϊόντων της προσφεύγουσας. Ο τρίτος λόγος αντλείται από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, καθόσον τα θεσμικά όργανα αρνήθηκαν να γνωστοποιήσουν στην προσφεύγουσα την απόφαση περί απορρίψεως των προσαρμογών οι οποίες αποτελούν το αντικείμενο του δευτέρου λόγου. Ο τέταρτος λόγος αντλείται από την παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού, καθόσον η Επιτροπή αρνήθηκε να της γνωστοποιήσει στοιχεία που είναι ουσιώδη για την υπεράσπιση των συμφερόντων της.

Επί του πρώτου λόγου, που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 2, παράγραφος 8, του βασικού κανονισμού

- 19 Ο λόγος αυτός ακυρώσεως έχει τέσσερα σκέλη. Στο πρώτο σκέλος, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι προϋποθέσεις από τις οποίες το άρθρο 2, παράγραφος 8, στοιχείο β', του βασικού κανονισμού εξαρτά την κατασκευή της τιμής εξαγωγής δεν τηρήθηκαν και ότι, επομένως, ως τιμή εξαγωγής θα έπρεπε να είχε ληφθεί η τιμή που καταβάλλουν στην Ishida Europe ο Δανός, ο Έλληνας και ο Ολλανδός εισαγωγέας. Στο δεύτερο σκέλος, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται επικουρικώς ότι, εάν επιτρεπόταν κατασκευή της τιμής εξαγωγής, αυτή θα έπρεπε να πραγματοποιηθεί βάσει της τιμής που καταβλήθηκε από τον πρώτο κοινοτικό αγοραστή στους τρεις εισαγωγείς και όχι βάσει της τιμής που καταβλήθηκε από τους τρεις εισαγωγείς στην Ishida Europe. Στο τρίτο σκέλος, η προσφεύγουσα εκθέτει ότι, ακόμη και αν η Ishida Europe ασκούσε εισαγωγικές δραστηριότητες, η τιμή εξαγωγής δεν μπορούσε να προσαρμοστεί παρά για να ληφθούν υπόψη τα έξοδα που συνδέονται με την εξαγωγική δραστηριότητα της Ishida Europe. Στο τελευταίο σκέλος, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι κατά τον καθορισμό της τιμής εξαγωγής κακώς έγινε διπλή αφαίρεση ορισμένων εξόδων ασφαλίσεως και εξόδων χρηματοδοτήσεως των πωλήσεων της Ishida Europe.

Πρώτο σκέλος: το νόμιμο της κατασκευής της τιμής εξαγωγής

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 20 Η προσφεύγουσα εκθέτει ότι η Επιτροπή και, κατόπιν αυτής, το Συμβούλιο θεώρησαν ότι η τιμή εξαγωγής του προϊόντος της δεν μπορούσε να χρησιμοποιηθεί ως σημείο αναφοράς, λόγω του ότι η Ishida Europe, εταιρία εγκατεστημένη εντός της Κοινότητας και συνδεδεμένη με την προσφεύγουσα, πραγματοποιούσε για την πώληση του προϊόντος έξοδα τα οποία κανονικά πραγματοποιεί ένας εισαγωγέας. Υπό τις συνθήκες αυτές, τα κοινοτικά όργανα κατασκεύασαν την τιμή εξαγωγής, βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 8, στοιχείο β', του βασικού κανονισμού, λαμβάνοντας την τιμή με την οποία η Ishida Europe χρέωνε τους τρεις εισαγωγείς (τον Έλληνα, τον Δανό και τον Ολλανδό) και αφαιρώντας από την τιμή αυτή τον μέσο όρο των γενικών εξόδων της Ishida Europe, ήτοι 9,7 % του κύκλου εργασιών της, και ένα εύλογο κέρδος 5 %.
- 21 Η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι για να μπορεί να πραγματοποιηθεί η κατασκευή της τιμής εξαγωγής απαιτείται, βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 8, στοιχείο β', του βασικού κανονισμού, είτε να μην υπάρχει τιμή εξαγωγής είτε να φαίνεται ότι υπάρχει σύνδεσμος ή συμψηφιστικός διακανονισμός μεταξύ του εξαγωγέα και του εισαγωγέα ή ενός τρίτου είτε, για άλλους λόγους, η πράγματι πληρωθείσα ή πληρωτέα τιμή για το πωλούμενο προς εξαγωγή στην Κοινότητα προϊόν να μην μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως τιμή αναφοράς. Εν προκειμένω, δεν πληρούται καμία από τις προϋποθέσεις αυτές. Για τον λόγο αυτό, τα θεσμικά όργανα θα έπρεπε να είχαν λάβει ως τιμή εξαγωγής την τιμή με την οποία χρέωνε η Ishida Europe τους τρεις εισαγωγείς, ενδεχομένως προσαρμοσμένη προκειμένου να ληφθούν υπόψη τα σχετικά με την δραστηριότητα εξαγωγής της Ishida Europe έξοδα, αντί να κατασκευάσουν την τιμή εξαγωγής, με τη δικαιολογία ότι η Ishida Europe είναι τρίτος, συνδεδεμένος με τον εξαγωγέα, ο οποίος έπρεπε, κατά την άποψη των οργάνων, να φέρει τα έξοδα που αναλογούν στον εισαγωγέα.
- 22 Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι, στην περίπτωση που, όπως εν προκειμένω, οι τρεις εισαγωγείς και ο εξαγωγέας (Ishida Europe) χρησιμοποιούν μεταξύ τους τιμές της αγοράς, η τιμή δεν μπορεί να κατασκευαστεί.

- 23 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται συναφώς ότι τα όργανα κακώς θεώρησαν ότι η Ishida Europe βαρυνόταν εντός της Κοινότητας με έξοδα τα οποία κανονικά αναλαμβάνει ο εισαγωγέας και αφαίρεσαν, επομένως, από την τιμή με την οποία η Ishida Europe χρέωνε τους τρεις εισαγωγείς τον μέσο όρο των γενικών εξόδων της Ishida Europe, ήτοι το 9,7 % του κύκλου εργασιών αυτής και ένα κέρδος 5 %, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 2, παράγραφος 8, στοιχείο β', του βασικού κανονισμού (σημεία 5 και 6 του επίδικου κανονισμού). Συγκεκριμένα, η Ishida Europe δεν ασκεί δραστηριότητες εισαγωγέα, δεδομένου ότι οι διάφορες λειτουργίες παραγωγής και εξαγωγής εμπορικών ηλεκτρονικών ζυγών του ομίλου Ishida έχουν «διασπαστεί», στο πλαίσιο της ίδιας επιχειρήσεως, μεταξύ τριών φορέων οι οποίοι διακρίνονται νομικώς και γεωγραφικώς, αλλά είναι ενωμένοι οικονομικώς και λειτουργικώς. Έτσι, τα επίμαχα προϊόντα κατασκευάζονται από την προσφεύγουσα στην Κορέα, η Ishida Japon οργάνωνει και εποπτεύει εν γένει την παραγωγή και την πώληση, ενώ η Ishida Europe ασχολείται με την πώληση και τη διαχείριση των εξαγωγικών πωλήσεων προς την Κοινότητα. Έτσι, η Ishida Europe ασκεί εμπορικές λειτουργίες, τις οποίες στο παρελθόν ασκούσε η Ishida Japon, όπως η έρευνα σε συνεργασία με τους εισαγωγείς των αναγκών της αγοράς, η διαπραγμάτευση των τιμών αγοράς από τον όμιλο Ishida, η κοινοποίηση των παραγγελιών τους, η τιμολόγηση των αγορών τους ή ο έλεγχος των πληρωμών τους. Συναφώς, κατά την περίοδο έρευνας, ο ρόλος της Ishida Europe περιορίστηκε στην αποστολή δεκατεσσάρων τιμολογίων στους τρεις εισαγωγείς, τον Δανό, τον Έλληνα και τον Ολλανδό.
- 24 Τέλος, η προσφεύγουσα τονίζει ότι, καιτοι είναι αληθές ότι κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου τα θεσμικά όργανα διαθέτουν σχετικώς ευρεία εξουσία εκτιμήσεως, δεν είναι ωστόσο δυνατό να συναχθεί από αυτό ότι, στην περίπτωση που ο νόμος δεν περιέχει ορισμό των ιδιοτήτων του εισαγωγέα ή του εξαγωγέα, τα όργανα μπορούν να ορίζουν ελεύθερα τις ιδιότητες αυτές. Η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι δεν εξέτασε εμπεριστατωμένα, κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, την ακριβή ιδιότητα της Ishida Europe, ότι δεν ζήτησε συναφώς πρόσθετες διευκρινίσεις και ότι δεν μετέβη επί τόπου για να εξακριβώσει το υποστατό των περιστατικών. Καταλήγει ότι τα όργανα, θεωρώντας ότι η Ishida Europe είχε ρόλο εισαγωγέα, εξετίμησαν προδήλως πεπλανημένα τα περιστατικά.
- 25 Περαιτέρω, στο υπόμνημά της απαντήσεως, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι το Συμβούλιο δεν μπορεί να επικαλεστεί τις αποφάσεις Gestetner και Mita (αποφάσεις της 14ης Μαρτίου 1990, C-156/87, Gestetner Holdings κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-781, και της 10ης Μαρτίου 1992, C-172/87, Mita

Industrial κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1992, σ. I-1301). Συγκεκριμένα, μόνον υπό τις πολύ ειδικές συνθήκες των υποθέσεων αυτών μπόρεσε το Δικαστήριο να θεωρήσει τις λειτουργίες της κοινοτικής θυγατρικής εταιρία (Mita Europe) ως τυπικές λειτουργίες εισαγωγικής θυγατρικής. Αυτή ελάμβανε τις παραγγελίες, αγόραζε τα προϊόντα από τον εξαγωγέα και τα μεταπώλούσε σε πελάτες που ήταν εξουσιοδοτημένοι πωλητές του προϊόντος εντός της Κοινότητας και στους οποίους παρέχόταν τεχνική υποστήριξη και υπηρεσίες συντήρησης από τη θυγατρική εντός της Κοινότητας, θυγατρική η οποία δαπανούσε επίσης σημαντικά ποσά για τη διαφήμιση του προϊόντος εντός της Κοινότητας και διατηρούσε τελωνειακή αποθήκη στις Κάτω Χώρες. Αντιθέτως, εν προκειμένω, η αποστολή τιμολογίων από την Ishida Europe σε ανεξάρητους εισαγωγείς συνιστά τη μόνη πώληση του ομίλου Ishida σε εξωτερικό αγοραστή, υπό οικονομική και νομική έννοια. Συνεπώς, η τιμή της εν λόγω συναλλαγής αποτελεί την τιμή εξαγωγής.

26 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι ο δασμός αντιντάμπινγκ αποτελεί μια μορφή δασμού και ότι, με την επιφύλαξη αντίθετης διατάξεως του βασικού κανονισμού, οι εφαρμοστέες βασικές έννοιες πρέπει να είναι πανομοιότυπες τόσο στην περίπτωση των δασμών αντιντάμπινγκ όσο και στην περίπτωση των τελωνειακών δασμών (απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Ιουνίου 1990, C-11/89, Unifert Handels, Συλλογή 1990, σ. I-2275). Έτσι, το κριτήριο που συνάγεται από τη διατύπωση «όταν πωλούνται προς εξαγωγή», που χρησιμοποιείται στο άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1224/80 του Συμβουλίου, της 28ης Μαΐου 1980, περί της δασμολογητέας αξίας των εμπορευμάτων (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/002, σ. 218), συνεπάγεται ότι «η πράγματι καταβληθείσα ή καταβλητέα τιμή είναι η συνολική πληρωμή που έγινε ή επρόκειτο να γίνει από τον αγοραστή προς τον πωλητή» (σκέψη 23) και είναι ισοδύναμη με την έννοια «τιμή εξαγωγής» που χρησιμοποιείται στη νομοθεσία αντιντάμπινγκ. Επομένως, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι τα διοικητικά έξοδα, ειδικότερα τα έξοδα των πωλήσεων προς εξαγωγή που πραγματοποίησε η Ishida Europe, δεν μπορούσαν να αφαιρεθούν, αλλά έπρεπε, αντιθέτως, να παραμείνουν ως τμήμα της τιμής εξαγωγής εφόσον περιλαμβάνονταν στην τιμή που κατέβαλαν οι τρεις εισαγωγείς στην Ishida Europe.

27 Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η άποψή της, ότι η τιμή που καθορίστηκε κατά την προσκόμιση των εμπορευμάτων στο τελωνείο, αποτελεί την τιμή εξαγωγής στηρίζεται στην απόφαση του Δικαστηρίου της 5ης Οκτωβρίου 1988, 277/85 και 300/85, Canon κ.λπ. κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1988, σ. 5731, σκέψη 19), εφόσον από την εν λόγω απόφαση προκύπτει ότι σημείο αφετηρίας των προσαρμογών που πρέπει να γίνουν στην κανονική αξία ή στην τιμή εξαγωγής, που προβλέπονται στο άρθρο 2, παράγραφοι 9 και 10, του βασικού κανονισμού, αποτελεί η ίδια η τιμή πωλήσεως.

28 Το Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι υιοθέτησε, όσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 8, στοιχείο β', του βασικού κανονισμού, τη συλλογιστική της Επιτροπής, όπως αναπτύσσεται στο σημείο 6 του επίδικου κανονισμού. Κατ' αυτό, η τιμή εξαγωγής έπρεπε να κατασκευαστεί, «δεδομένου ότι κατέστη σαφές, από τις περιορισμένες πληροφορίες που διατέθηκαν στην Επιτροπή, ότι η συνδεδεμένη εταιρία στην Κοινότητα (η Ishida Europe) μεσολαβούσε στις πωλήσεις προς τους ανεξάρτητους πελάτες, δεδομένου ότι επεξεργάζονταν τις παραγγελίες, αναλάμβανε τις δραστηριότητες στον τομέα του μάρκετινγκ, έστειλε τιμολόγια στους εν λόγω πελάτες την Κοινότητα και ελάμβανε τις πληρωμές τους. Επομένως, η εν λόγω συνδεδεμένη εταιρία (η Ishida Europe) αναλάμβανε τα έξοδα που φέρει κανονικά ένας εισαγωγέας. Υπό τις συνθήκες αυτές, η τιμή εξαγωγής κατασκευάστηκε με βάση την τιμή πώλησης στον πρώτο ανεξάρτητο αγοραστή, όπως προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 8, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΟΚ) 2423/88. Επομένως, η πράγματι καταβληθείσα τιμή στην εγκατεστημένη εντός της Κοινότητας συνδεδεμένη εταιρία από τον πρώτο ανεξάρτητο αγοραστή προσαρμόστηκε ώστε να ληφθούν υπόψη τα έξοδα που επιβάρυναν την εν λόγω συνδεδεμένη εταιρία, τα οποία καθορίστηκαν σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 7, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΟΚ) 2423/88, με βάση τις προαναφερόμενες πληροφορίες, και εύλογο περιθώριο κέρδους 5 %, όπως προκύπτει από την 18η αιτιολογική σκέψη του κανονισμού (ΕΟΚ) 1103/93.»

29 Το Συμβούλιο θεωρεί ότι η συλλογιστική αυτή συνάδει απολύτως με τη νομολογία του Δικαστηρίου (προπαρατεθείσες αποφάσεις Gestetner Holdings κατά Συμβουλίου και Επιτροπής και Mita Industrial κατά Συμβουλίου). Συγκεκριμένα, το γεγονός ότι μια εγκατεστημένη εντός της Κοινότητας εταιρία εμπορεύεται ένα προϊόν εξαγόμενο από τρίτη χώρα, αναλαμβάνει έξοδα και αποστέλλει τα σχετικά με το εν λόγω προϊόν τιμολόγια στον τυπικό εισαγωγέα αποτελεί τεκμήριο περί του ότι η εν λόγω εταιρία εμπορεύεται το προϊόν μετά το στάδιο της εξαγωγής, τεκμήριο το οποίο η προσφεύγουσα δεν κατόρθωσε να ανατρέψει.

30 Όσον αφορά το αντλούμενο από την απόφαση Unifert Handels επιχείρημα της προσφεύγουσας, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι η έννοια της τιμής του προϊόντος «όταν πωλείται για εξαγωγή» στο πλαίσιο της τελωνειακής νομοθεσίας δεν είναι πανομοιότυπη με την έννοια της «τιμής εξαγωγής» που χρησιμοποιείται στον βασικό κανονισμό αντιντάμπινγκ. Ως προς το αντλούμενο από την απόφαση Canon κ.λπ. κατά Συμβουλίου επιχείρημα, το Συμβούλιο απαντά ότι με την απόφαση αυτή το Δικαστήριο διευκρίνισε ότι ο υπολογισμός της κανονικής αξίας και ο υπολογισμός της τιμής εξαγωγής αποτελούν χωριστές πράξεις διεπόμενες από διαφορετικά άρθρα του βασικού κανονισμού.

- 31 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί το ότι η Ishida Europe δεν εκπλήρωσε τις διατυπώσεις εισαγωγής των εν λόγω προϊόντων εντός της Κοινότητας ενόψει, αφενός, του ότι η Ishida Europe είναι εγκατεστημένη εντός της Κοινότητας και όχι στην Ιαπωνία και, αφετέρου, όλων των δραστηριοτήτων της.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 32 Κατά το άρθρο 2, παράγραφος 8, στοιχείο β', του βασικού κανονισμού, «όταν δεν υπάρχει τιμή εξαγωγής ή όταν φαίνεται ότι υπάρχει σύνδεσμος ή συμψηφιστικός διακανονισμός μεταξύ του εξαγωγέα και του εισαγωγέα ή ενός τρίτου ή ότι, για άλλους λόγους, η πραγματικά πληρωθείσα ή πληρωτέα τιμή για το πωλούμενο προς εξαγωγή στην Κοινότητα προϊόν δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί σαν τιμή αναφοράς, η τιμή εξαγωγής μπορεί να κατασκευάζεται με βάση την τιμή στην οποία το εισαγόμενο προϊόν μεταπωλείται για πρώτη φορά σε έναν ανεξάρτητο αγοραστή (...)».
- 33 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, πρώτον, ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι αποτελεί κοινή επιχείρηση, ανήκουσα κατά 50 % στην Dailim και κατά 50 % στην Ishida Japon και ότι η Ishida Europe είναι θυγατρική εταιρία κατά 100 % της Ishida Japon. Επομένως, η Ishida Europe, η Ishida Japon και η Descom αποτελούν συνδεδεμένες επιχειρήσεις.
- 34 Δεύτερον, δεν αμφισβητείται ούτε το ότι οι παραγόμενοι από τη Descom ζυγοί πωλούνται μέσω της Ishida Europe, η οποία διεκπεραιώνει τις παραγγελίες των οικείων πελατών, τους αποστέλλει τα τιμολόγια και δέχεται τις σχετικές πληρωμές, και ότι η Ishida Europe ασκεί εμπορικές δραστηριότητες, εξετάζοντας σε συνεργασία με τους εισαγωγείς τις ανάγκες της αγοράς, διαπραγματευόμενη τις τιμές αγοράς από τον όμιλο Ishida και αποστέλλοντας απευθείας στον Δανό και στον Έλληνα αγοραστή και, εμμέσως, στον Ολλανδό αγοραστή τα τιμολόγια που αφορούν τους ζυγούς για τους οποίους της έχουν αποσταλεί σχετικά τιμολόγια από την Ishida Japo n.

- 35 Τρίτον, το Πρωτοδικείο τονίζει ότι η Ishida Europe είναι εγκατεστημένη εντός της Κοινότητας και ότι οι διατυπώσεις εξαγωγής των προϊόντων από την Ιαπωνία τηρήθηκαν από τη Descom και όχι από την Ishida Europe.
- 36 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, τέταρτον, ότι από το έγγραφο που η Επιτροπή απηύθυνε στην προσφεύγουσα στις 28 Ιουνίου 1993 (παράρτημα IV.4 της προσφυγής) προκύπτει ότι η ανά μονάδα τιμή του προϊόντος που καταβλήθηκε από έναν από τους τρεις ανεξάρτητους αγοραστές στην Ishida Europe δεν συμπίπτει με την τιμή του σχετικού τιμολογίου που της απέστειλε η Ishida Japon. Συγκεκριμένα, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, βάσει των τιμολογίων που αναφέρει η Επιτροπή στο προαναφερθέν έγγραφο και τα οποία δεν αμφισβητήθηκαν από την προσφεύγουσα, ότι η καταβληθείσα από τον κοινοτικό αγοραστή στην Ishida Europe τιμή ήταν (...) ανά μονάδα προϊόντος, ενώ η τιμή του τιμολογίου που απέστειλε η Ishida Japon στην Ishida Europe ήταν (...).
- 37 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, υπό τις συνθήκες αυτές, ενόψει του υφιστάμενου μεταξύ Descom και Ishida Europe συνδέσμου και ενόψει της σχετικής με τις πωλήσεις δραστηριότητας της τελευταίας, η τιμή που καταβλήθηκε από τους τρεις ανεξάρτητους αγοραστές στην Ishida Europe δεν μπορούσε να χρησιμοποιηθεί, αυτή καθαυτή, ως τιμή εξαγωγής.
- 38 Το συμπέρασμα αυτό δεν ανατρέπεται από την προβαλλομένη ερμηνεία της προσφεύγουσας των αποφάσεων Gestetner Holdings κατά Συμβουλίου και Επιτροπής και Mita Industrial κατά Συμβουλίου. Συγκεκριμένα, αντίθετα προς ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το ιστορικό των υποθέσεων αυτών είναι παρόμοιο με το ιστορικό της υπό κρίση υποθέσεως. Έτσι, στις υποθέσεις αυτές (σκέψη 27 της απόφασης Gestetner Holdings κατά Συμβουλίου και Επιτροπής και 19 της απόφασης Mita κατά Συμβουλίου), είχε αποδειχθεί ότι τα προϊόντα επωλούντο μέσω της κοινοτικής θυγατρικής εταιρίας (Mita Europe), η οποία διεκπεραιώνει τις παραγγελίες των ενδιαφερομένων πελατών, τους απέστειλε τα τιμολόγια και ελάμβανε τις αντίστοιχες πληρωμές, και ότι η καταβληθείσα από τους αγοραστές στην κοινοτική θυγατρική εταιρία τιμή δεν συνέπιπτε με την τιμή με την οποία χρεωνόταν αυτή από τη μητρική εταιρία. Βάσει αυτών των στοιχείων, το Δικαστήριο έκρινε, χωρίς καθόλου να αναφερθεί στο γεγονός ότι η κοινοτική θυγατρική εταιρία διατηρούσε τελωνειακή αποθήκη στις Κάτω Χώρες, ότι οι αναπτυχθείσες από την εν λόγω θυγατρική εταιρία δραστηριότητες ήταν τυπικές δραστηριότητες εισαγωγικής θυγατρικής εταιρίας και ότι, «υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η τιμή εξαγωγής έπρεπε να κατασκευαστεί βάσει της τιμής που κατέβαλε ο πρώτος ανεξάρτητος αγοραστής προσαρμόζοντας την τιμή αυτή σε σχέση με τα έξοδα και τα κέρδη που

οφείλονται στον ρόλο της Mita Europe» (σκέψη 34 της απόφασης Gestetner Holdings κατά Συμβουλίου και Επιτροπής και 22 της αποφάσεως Mita Industrial κατά Συμβουλίου).

39 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί την απόφαση Unifert Handels, στο μέτρο που αυτή έχει ως αντικείμενο τη στο πλαίσιο της διαδικασίας εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως ερμηνεία του προπαρατεθέντος κανονισμού 1224/80, της 28ης Μαΐου 1980, περί της δασμολογητέας αξίας των εμπορευμάτων, και ειδικότερα της εννοίας της συναλλακτικής αξίας του άρθρου 3, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού. Συγκεκριμένα, η κοινοτική νομοθεσία αντιντάμπινγκ έχει ως αντικείμενο τη λήψη μέτρων εμπορικής προστασίας έναντι των εξαγωγών προϊόντων καταγωγής τρίτων χωρών που πραγματοποιούνται σε τιμές κατώτερες από τις τιμές που ισχύουν εντός της εσωτερικής αγοράς. Έτσι, ο σκοπός της κατασκευής της τιμής εξαγωγής στο πλαίσιο της νομοθεσίας αντιντάμπινγκ είναι να καθοριστει μία τιμή (η τιμή εξαγωγής) που να μπορεί να συγκριθεί με την κανονική αξία του προϊόντος, προκειμένου να διαπιστωθεί αν υπήρξε υποτιμολόγηση του προϊόντος κατά την είσοδό του εντός της Κοινότητας. Αντιθέτως, ο προπαρατεθείς κανονισμός 1224/80 της 28ης Μαΐου 1980 έχει ως αντικείμενο τον καθορισμό της πραγματικής αξίας του εμπορεύματος κατά την είσοδό του στην Κοινότητα προκειμένου να καταστεί δυνατή η επ' αυτού εφαρμογή του κοινού δασμολογίου.

40 Η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί ούτε την απόφαση Canon κ.λπ. κατά Συμβουλίου. Συγκεκριμένα, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι κατά πάγια νομολογία, όπως ορθώς υποστήριξε το Συμβούλιο, ο υπολογισμός της κανονικής αξίας και ο υπολογισμός της τιμής εξαγωγής αποτελούν δύο διαφορετικές πράξεις, εκ των οποίων η πρώτη διέπεται από το άρθρο 2, παράγραφοι 3 έως 7, του βασικού κανονισμού και η δεύτερη από το άρθρο 2, παράγραφος 8, του ίδιου κανονισμού (βλ. τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 7ης Μαΐου 1987, 240/84, 255/84, 256/84, 258/84 και 260/84, Τογο κατά Συμβουλίου, Nachi Fujikoshi κατά Συμβουλίου, Koyo Seiko κατά Συμβουλίου, Nippon Seiko κατά Συμβουλίου, Minebea κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1987, σ. 1809, 1861, 1899, 1923, 1975, αντιστοίχως, και προπαρατεθείσα Canon κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σκέψη 37).

41 Εν συνεχεία, πρέπει να τονιστεί ότι η σκέψη 19 της αποφάσεως Canon δεν μπορεί να ερμηνευθεί κατά την έννοια που θέλει η προσφεύγουσα. Συγκεκριμένα, η σκέψη αυτή ουδόλως λέγει ότι η ίδια η τιμή της πωλήσεως αποτελεί την αφετηγία των προβλεπομένων στο άρθρο 2, παράγραφοι 9 και 10, του βασικού

κανονισμού προσαρμογών, αλλ' ότι τόσο η κανονική αξία όσο και η τιμή εξαγωγής υπολογίζονται με βάση την πρώτη πώληση προς ανεξάρτητο αγοραστή και ότι τα στοιχεία αυτά, όπως έχουν υπολογιστεί, πρέπει κατόπιν να συγκριθούν, εκτός εάν πραγματοποιηθούν οι προσαρμογές που προβλέπονται στο άρθρο 2, παράγραφοι 9 και 10. Η παράγραφος 9 του άρθρου αυτού προβλέπει τη σύγκριση της κανονικής αξίας, όπως υπολογίστηκε σύμφωνα με τις παραγράφους 3 έως 7, με την τιμή εξαγωγής, όπως υπολογίστηκε σύμφωνα με την παράγραφο 8.

- 42 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι τα θεσμικά όργανα καλώς κατασκεύασαν την τιμή εξαγωγής κατ' εφαρμογήν του άρθρου 2, παράγραφος 8, στοιχείο β', του βασικού κανονισμού, προτού προβούν στις προσαρμογές που προβλέπονται στο άρθρο 2, παράγραφοι 9 και 10, του εν λόγω κανονισμού, προκειμένου να τη συγκρίνουν με την κανονική αξία.
- 43 Επομένως, το πρώτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Δεύτερο σκέλος: καθορισμός της τιμής που πρέπει να ληφθεί ως βάση για την κατασκευή της τιμής εξαγωγής κατ' εφαρμογήν του άρθρου 2, παράγραφος 8, στοιχείο β', του βασικού κανονισμού

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 44 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, επικουρικώς, ότι, αν εν προκειμένω επιτρεπόταν η κατασκευή της τιμής εξαγωγής, αυτή θα έπρεπε να γίνει, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 8, στοιχείο β', του βασικού κανονισμού, βάσει της τιμής μεταπώλησεως εντός της Κοινότητας, ήτοι της τιμής που καταβλήθηκε στους τρεις εισαγωγείς από τον πρώτο αγοραστή εντός της Κοινότητας, δεδομένου ότι αυτή αποτελεί την τιμή στην οποία το εισαχθέν προϊόν πωλήθηκε για πρώτη φορά σε ανεξάρτητο αγοραστή, και όχι βάσει της ίδιας της τιμής εξαγωγής, ήτοι της τιμής που καταβλήθηκε στην Ishida Europe από τους τρεις εισαγωγείς. Συγκεκριμένα, το προϊόν δεν μπορεί να θεωρηθεί ως «εισαγόμενο προϊόν» κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 8, στοιχείο β', παρά μετά την εκπλήρωση των διατυπώσεων εισαγωγής από τους τρεις αγοραστές.

- 45 Το Συμβούλιο απαντά ότι, εφόσον η Ishida Europe είναι εγκατεστημένη στο Λονδίνο, η μεταπώληση προϊόντος από την εταιρία αυτή διενεργείται στην πραγματικότητα εντός της Κοινότητας.
- 46 Η Επιτροπή διευκρινίζει ότι η υποστηριζόμενη από την προσφεύγουσα μέθοδος δεν είναι σύμφωνη προς τον βασικό κανονισμό.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 47 Βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 8, στοιχείο β', του βασικού κανονισμού, η τιμή εξαγωγής πρέπει να κατασκευάζεται με βάση την τιμή στην οποία το εισαγόμενο προϊόν μεταπωλείται για πρώτη φορά σε ανεξάρτητο αγοραστή.
- 48 Το Πρωτοδικείο τονίζει ότι ο σκοπός του άρθρου αυτού έγκειται στον καθορισμό της πραγματικής τιμής του προϊόντος στα σύνορα της Κοινότητας, κατά τρόπον ώστε να καθοριστεί η πράγματι καταβληθείσα από τον εξαγωγέα τιμή για το πωλούμενο για εξαγωγή προς την Κοινότητα προϊόν και όχι η τιμή που καταβλήθηκε κατά τη διάθεση του προϊόντος αυτού εντός της Κοινότητας.
- 49 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, στην υπό κρίση περίπτωση, οι πρώτοι ανεξάρτητοι αγοραστές είναι οι τρεις εισαγωγείς-αγοραστές (ο Δανός, ο Έλληνας και ο Ολλανδός) και ότι η Ishida Europe είναι εταιρία συνδεδεμένη με την Ishida Japon και με την προσφεύγουσα (βλ. σκέψη 33).
- 50 Συναφώς, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι με τις προπαρατεθείσες αποφάσεις Gestetner Holdings κατά Συμβουλίου και Επιτροπής και Mita Industrial κατά Συμβουλίου (βλ. σκέψη 38) το Δικαστήριο έκρινε ότι συνάδει προς τον βασικό κανονισμό η κατασκευή της τιμής εξαγωγής βάσει της τιμής που καταβλήθηκε από τον πρώτο ανεξάρτητο αγοραστή εντός της Κοινότητας στη συνδεδεμένη με τον εξαγωγικό όμιλο κοινοτική θυγατρική εταιρία.

- 51 Επομένως, ορθώς η Επιτροπή κατασκεύασε την τιμή εξαγωγής βάσει της τιμής που καταβλήθηκε στην Ishida Europe από τους τρεις ανεξάρτητους αγοραστές.
- 52 Επομένως, το δεύτερο σκέλος του λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Τρίτο σκέλος: προσαρμογές προβλεπόμενες στο άρθρο 2, παράγραφος 8, στοιχείο β', του βασικού κανονισμού

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 53 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, επικουρικώς, ότι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η Ishida Europe είχε ασκήσει δραστηριότητες εισαγωγέα, τα θεσμικά όργανα δεν μπορούσαν να αφαιρέσουν από την τιμή εξαγωγής παρά μόνον τις δαπάνες και τα κέρδη που σχετίζονταν με τις δραστηριότητες αυτές, και όχι το σύνολο των εξόδων και κερδών της Ishida Europe, εφόσον μάλιστα αυτή ασκεί εν μέρει παραγωγικές δραστηριότητες.
- 54 Το Συμβούλιο επισημαίνει ότι, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 7, παράγραφος 7, στοιχείο β', του βασικού κανονισμού, τα θεσμικά όργανα κατασκεύασαν την τιμή εξαγωγής βάσει των πληροφοριακών στοιχείων που τέθηκαν στη διάθεσή τους από την οικεία επιχείρηση, έλαβαν δε υπόψη τις δαπάνες που έφερε η συνδεδεμένη εταιρία και ένα εύλογο περιθώριο κέρδους.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 55 Κατά το άρθρο 7, παράγραφος 7, στοιχείο β', του βασικού κανονισμού, όταν ένα μέρος αρνείται την πρόσβαση στις αναγκαίες πληροφορίες ή δεν τις

παρέχει εντός εύλογης προθεσμίας, η Επιτροπή μπορεί να συναγάγει προκαταρκτικά ή οριστικά συμπεράσματα βάσει των διαθέσιμων στοιχείων.

- 56 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η προσφεύγουσα δεν παρέσχε στην Επιτροπή αποδείξεις σχετικά με τις δαπάνες και τα κέρδη που σχετίζονται με τις δραστηριότητες της Ishida Europe ως εισαγωγέα, καθόσον δεν απάντησε στο έντυπο «εισαγωγέας» που της απέστειλε η Επιτροπή, δεδομένου ότι θεωρούσε ότι η Ishida Europe δεν ασκούσε δραστηριότητες εισαγωγέα.
- 57 Ομοίως, το Πρωτοδικείο τονίζει ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε τις δαπάνες και τα κέρδη της Ishida Europe που σχετίζονται με δραστηριότητες άλλες πλην του εισαγωγέα, όπως οι δραστηριότητές της που αφορούν την παραγωγή.
- 58 Επομένως, καλώς τα θεσμικά όργανα, σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 7, στοιχείο β', του βασικού κανονισμού, υπολόγισαν, βάσει των διαθέσιμων δεδομένων, τις προσαρμογές που έπρεπε να γίνουν, όσον αφορά τα έξοδα τα οποία είχε πραγματοποιήσει η Ishida Europe και το περιθώριο κέρδους της, και προέβησαν, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 11, του ίδιου αυτού κανονισμού, σε κατανομή κατ' αναλογία προς τον κύκλο εργασιών βάσει των διαθέσιμων λογιστικών δεδομένων.
- 59 Επομένως, το τρίτο σκέλος του λόγου δεν μπορεί να γίνει δεκτό.

Τέταρτο σκέλος: διπλή αφαίρεση ορισμένων εξόδων της Ishida Europe

- 60 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ορισμένα έξοδα της Ishida Europe, ήτοι τα έξοδα ασφαλίσεως των εξαγωγών, τα έξοδα χρηματοδοτήσεως των πωλήσεων, καθώς και το 0,7 % που αντιστοιχεί στους μισθούς των πωλητών στο πλαίσιο

των εξαγωγών, αφαιρέθηκαν δύο φορές από την τιμή εξαγωγής, τόσο κατά τη σύγκριση της τιμής εξαγωγής με την κανονική αξία όσο και κατά την κατασκευή της τιμής εξαγωγής.

α) Επί της διπλής αφαιρέσεως των εξόδων ασφαλίσεως των εξαγωγών και των εξόδων χρηματοδοτήσεως των πωλήσεων

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 61 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι έγινε διπλή αφαίρεση των πραγματοποιηθέντων από την Ishida Europe εξόδων ασφαλίσεως των εξαγωγών και των εξόδων χρηματοδοτήσεως των πωλήσεων. Συγκεκριμένα, κατά την κατασκευή της τιμής εξαγωγής, η Επιτροπή αφαιρέσε, βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 8, στοιχείο β', του βασικού κανονισμού, το σύνολο των εξόδων της Ishida Europe (9,7 %). Ωστόσο, τα έξοδα αυτά περιελάμβαναν ήδη τα έξοδα χρηματοδοτήσεως των πωλήσεων και ασφαλίσεως των εξαγωγών που πραγματοποίησε η Ishida Europe, τα οποία είχαν ήδη αφαιρεθεί από την τιμή εξαγωγής, βάσει του άρθρου 2, παράγραφοι 9 και 10, του βασικού κανονισμού, κατά τη σύγκριση της τιμής εξαγωγής με την κανονική αξία. Το σφάλμα αυτό προκύπτει από το φύλλο επί του οποίου η Επιτροπή υπολόγισε το περιθώριο ντάμπινγκ (παράρτημα 2 του υπομνήματος απαντήσεως).
- 62 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η διπλή αφαίρεση των εξόδων αυτών πηγάζει από το γεγονός ότι τα όργανα θεώρησαν ότι η Ishida Europe ήταν εξαγωγέας μέχρι τέλους της διαδικασίας, κατόπιν δε άλλαξαν γνώμη και αφαιρέσαν το ποσοστό των εξόδων της και το περιθώριο κέρδους θεωρώντας την Ishida Europe ως εισαγωγή.
- 63 Το Συμβούλιο εκθέτει, καταρχάς, ότι τα προσκομισθέντα από την προσφεύγουσα έγγραφα δεν αποδεικνύουν ότι διενεργήθηκε διπλή αφαίρεση των εξόδων χρηματοδοτήσεως των πωλήσεων και των εξόδων ασφαλίσεως των εξαγωγών, δεδομένου ότι τα σχετικά με τα τραπεζικά έξοδα της Ishida Europe έγγραφα δεν έχουν άμεση σχέση με τις πωλήσεις και ότι τα σχετικά με την ασφάλιση έγγραφα δεν αποδεικνύουν, ούτε αυτά, ότι η Ishida Europe πραγματοποίησε τα έξοδα αυτά. Επομένως, τα εν λόγω έξοδα δεν περιλαμβάνονται

στη λογιστική της κατάσταση. Το Συμβούλιο υπενθυμίζει εν συνεχεία ότι η Επιτροπή, με το έγγραφο της της 28ης Ιουνίου 1993 (παράρτημα IV.4 της προσφυγής), εξήγησε στην προσφεύγουσα τον υπολογισμό της αφαιρέσεως, όσον αφορά τα γενικά έξοδα της Ishida Europe, που πραγματοποιήθηκε βάσει του λογαριασμού «operation expenses» των λογιστικών καταστάσεων της Ishida Europe και ότι ο λογαριασμός αυτός δεν περιλαμβάνει ούτε τα διάφορα έσοδα ούτε τους τόκους. Επομένως, κατά την αφαίρεση ποσού 9,7 % που αντιστοιχεί στα γενικά έξοδα, τα θεσμικά όργανα δεν αφαιρέσαν ποσό που αντιστοιχεί στα έξοδα χρηματοδότησεως των πωλήσεων. Επιπλέον, σύμφωνα με τον υπολογισμό του περιθωρίου ντάμπινγκ, το συνολικό ποσό της προσαρμογής που αντιστοιχεί στα έξοδα ασφαλίσεως είναι της τάξεως του 0,0001 %, πράγμα το οποίο, κατά το Συμβούλιο, είναι ελάχιστο, δεν επηρεάζει τον υπολογισμό και θα μπορούσε να αγνοηθεί, κατ' εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 10, στοιχείο ε', του βασικού κανονισμού.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

64 Το Πρωτοδικείο τονίζει ότι η φερόμενη διπλή αφαίρεση των εξόδων, την οποία προβάλλει η προσφεύγουσα, δεν διενεργήθηκε κατά την κατασκευή της τιμής εξαγωγής, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, αλλά κατά τις προσαρμογές που πραγματοποιήθηκαν κατά τη σύγκριση μεταξύ της κανονικής αξίας και της τιμής εξαγωγής. Πράγματι, το άρθρο 2, παράγραφος 9, στοιχείο α', του βασικού κανονισμού ορίζει ότι η σύγκριση πρέπει να πραγματοποιείται μεταξύ της κανονικής αξίας, όπως καθορίζεται σύμφωνα με τις παραγράφους 3 έως 7 του άρθρου 2 του βασικού κανονισμού, και της τιμής εξαγωγής, όπως καθορίζεται σύμφωνα με την παράγραφο 8 του εν λόγω άρθρου.

65 Επιπλέον, διαπιστώνεται ότι από το φύλλο υπολογισμού του περιθωρίου ντάμπινγκ της Επιτροπής προκύπτει ότι το περιθώριο αυτό υπολογίστηκε βάσει συγκρίσεως της τιμής εξαγωγής με την κανονική αξία, η δε τιμή εξαγωγής κατασκευάστηκε και προσαρμόστηκε βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 8, στοιχείο β', του βασικού κανονισμού, αφαιρώντας από την αναγραφόμενη επί των τιμολογίων της Ishida Europe τιμή 9,7 % του κύκλου εργασιών της, που αντιστοιχεί στα γενικά της έξοδα, και 5 % που αντιστοιχεί στο εύλογο περιθώριο κέρδους. Η Επιτροπή, προκειμένου να φθάσει σε μια έγκυρη βάση συγκρίσεως της τιμής εξαγωγής με την κανονική αξία, προσάρμοσε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 2, παράγραφοι 9 και 10, του βασικού κανονισμού, την τιμή εξαγωγής αφαιρώντας από αυτήν ορισμένα έξοδα που αναφέρονται στο άρθρο αυτό, μεταξύ των οποίων τα έξοδα ασφαλίσεως των εξαγωγών και τα έξοδα χρηματοδότησεως των πωλήσεων.

66 Ωστόσο, κατά πάγια νομολογία, οι προσαρμογές που πραγματοποιούνται βάσει του άρθρου 2, παράγραφοι 9 και 10, του βασικού κανονισμού, διακρίνονται, τόσο από την άποψη του σκοπού τους όσο και από την άποψη των προϋποθέσεων εφαρμογής τους, από τις προσαρμογές που πραγματοποιούνται στο πλαίσιο της κατασκευής της τιμής εξαγωγής, κατ' εφαρμογήν της παραγράφου 8, στοιχείο β', του ίδιου άρθρου. Αντίθετα προς τις προβλεπόμενες στην παράγραφο 8 προσαρμογές, οι οποίες διενεργούνται αυτεπαγγέλτως από τα θεσμικά όργανα, οι προσαρμογές των παραγράφων 9 και 10 δεν γίνονται αυτεπαγγέλτως, δεδομένου ότι το ενδιαφερόμενο μέρος που ζητεί τη διενέργεια των προσαρμογών αυτών πρέπει να αποδείξει ότι είναι αναγκαίες προκειμένου να διασφαλιστεί η δυνατότητα συγκρίσεως των τιμών (προπαρετεθείσες αποφάσεις Nachi Fujikoshi κατά Συμβουλίου, σκέψεις 31 έως 33, Nippon Seiko κατά Συμβουλίου, σκέψεις 43 έως 45, Minebea κατά Συμβουλίου, σκέψεις 41 έως 43).

67 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα δεν επικαλέστηκε τη διπλή αφαίρεση των εξόδων αυτών παρά κατά το στάδιο του υπομνήματος απαντήσεως, ενώ, βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 9, στοιχείο β', του βασικού κανονισμού, θα έπρεπε, κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας, αφενός, να προβάλει τον ισχυρισμό ότι η τιμή εξαγωγής και η κανονική αξία τις οποίες είχε υπολογίσει η Επιτροπή δεν ήταν συγκρίσιμες, λόγω της κατά τους ισχυρισμούς της διπλής αφαίρεσης από την τιμή εξαγωγής των εξόδων χρηματοδότησεως των πωλήσεων και ασφαλίσεως των εξαγωγών και, αφετέρου, να αξιώσει, αιτιολογώντας το αίτημά της, μια προσαρμογή με την οποία θα εξαλειφόταν η κατά τους ισχυρισμούς της διπλή αφαίρεση. Από τα πραγματικά στοιχεία και από τα έγγραφα που συνυπέβαλαν οι διάδικοι με τα διάφορα υπομνήματά τους προκύπτει ότι η προσφεύγουσα δεν ζήτησε τέτοιου είδους προσαρμογές κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας. Στα έγγραφα που η Επιτροπή απέστειλε στην προσφεύγουσα στις 6 Μαΐου 1993 (παράρτημα IV.2 της προσφυγής), στις 28 Ιουνίου 1993 (παράρτημα IV.4 της προσφυγής) και στις 15 Ιουλίου 1993 (παράρτημα IV.6 της προσφυγής), είχε επισυνάψει τα διάφορα φύλλα υπολογισμού του προσωρινού και οριστικού περιθωρίου ντάμπινγκ, από τα οποία η προσφεύγουσα μπορούσε να ανακαλύψει και να αμφισβητήσει τη φερόμενη διπλή αφαίρεση την οποία αναφέρει στο υπόμνημά της απαντήσεως. Ωστόσο, με τα έγγραφα της 7ης Ιουνίου 1993 (παράρτημα IV.3 της προσφυγής) και της 9ης Ιουλίου 1993 (παράρτημα IV.5 της προσφυγής), η προσφεύγουσα δεν αμφισβήτησε την υιοθετηθείσα από την Επιτροπή βάση συγκρίσεως μεταξύ της κανονικής αξίας και της τιμής εξαγωγής για τον λόγο ότι η βάση αυτή ενείχε διπλή αφαίρεση από την τιμή εξαγωγής των εξόδων χρηματοδότησεως των πωλήσεων και των εξόδων ασφαλίσεως των εξαγωγών. Ομοίως, η προσφεύγουσα δεν αντέδρασε στο έγγραφο της Επιτροπής της 15ης Ιουλίου 1993, στο οποίο η Επιτροπή είχε επισυνάψει το φύλλο υπολογισμού του οριστικού περιθωρίου ντάμπινγκ και στο οποίο ανέφερε ότι δεν είχε συνυπολογίσει παρά τις αφαιρέσεις τις οποίες είχε ζητήσει η προσφεύγουσα.

68 Τέλος, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να ισχυρίζεται ότι τα θεσμικά όργανα δεν κατασκεύασαν την τιμή εξαγωγής παρά κατά το πέρας της διοικητικής διαδικασίας, διότι θεωρούσαν ανέκαθεν την Ishida Europe ως εισαγωγή. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με τις επιστολές που ανταλλάγησαν μεταξύ της Επιτροπής και της προσφεύγουσας, ο ρόλος της Ishida Europe είχε συζητηθεί ήδη από την έναρξη της διαδικασίας έρευνας. Το ότι η Ishida Europe δεν απάντησε στο απευθυνόμενο στους εισαγωγείς ερωτηματολόγιο, που της απέστειλε η Επιτροπή στις 7 Απριλίου 1992, καταδεικνύει ότι η προσφεύγουσα ήταν ενήμερη για τα ενδεχόμενα προβλήματα που ανέκυπταν από τον ρόλο της Ishida Europe, παρά το ότι είχε υποστηρίξει, στο από 21 Μαΐου 1992 συνοδευτικό του ερωτηματολογίου έρευνας έγγραφό της, ότι η Ishida Europe δεν ασκούσε δραστηριότητες εισαγωγέα ούτε πραγματοποιούσε έξοδα στα οποία κανονικά εκτίθεται ο εισαγωγέας.

69 Επιπλέον και εν πάση περιπτώσει, πρέπει να τονιστεί ότι η προσφεύγουσα δεν κατόρθωσε να αποδείξει, κατά την ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία, βάσει των τιμολογίων των τραπεζικών και ασφαλιστικών εταιριών που προσκόμισε, ούτε το πραγματικό ύψος των εξόδων ασφαλίσεως των εξαγωγών και χρηματοδότησεως των πωλήσεων, όσον αφορά τα προϊόντα που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ, ούτε το ότι τα έξοδα αυτά είχαν ήδη περιληφθεί στα γενικά έξοδα της Ishida Europe.

70 Επομένως, ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί.

β) Επί της διπλής αφαιρέσεως του 0,7 %, που αντιστοιχεί στους μισθούς των πωλητών στο πλαίσιο των εξαγωγών

Επιχειρήματα των διαδίκων

71 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, κατά τη σύγκριση μεταξύ της τιμής εξαγωγής και της κανονικής αξίας, η Επιτροπή αφαίρεσε από την τιμή εξαγωγής το 0,7 % που αντιστοιχεί στους μισθούς των πωλητών της Descom που είναι επιφορτισμένοι με τις πωλήσεις εξαγωγής. Δεδομένου ότι η Descom είναι αποκλειστικά επιχείρηση παραγωγής, αυτό το 0,7 % δεν μπορεί να αντιστοιχεί παρά στον μισθό του προσώπου που είναι επιφορτισμένο με τη διεύθυνση των

πωλήσεων στα πλαίσια της Ishida Europe. Αυτός όμως ο μισθός, που αποτελεί τμήμα των γενικών εξόδων της Ishida Europe, είχε ήδη αφαιρεθεί από την τιμή εξαγωγής κατά την κατασκευή της.

- 72 Το Συμβούλιο τονίζει ότι, μολονότι είχε όντως πραγματοποιηθεί αφαίρεση αντιστοιχούσα στους μισθούς των προσώπων που ασχολούνται αποκλειστικά με τις πωλήσεις, προκειμένου να υπολογιστεί το προσωρινό περιθώριο ντάμπινγκ, από την εξέταση του οριστικού υπολογισμού του περιθωρίου ντάμπινγκ προκύπτει, αντιθέτως, σαφώς ότι δεν έγινε καμία τέτοια αφαίρεση.
- 73 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, κατά τον οριστικό καθορισμό των τιμών εξαγωγής και του περιθωρίου ντάμπινγκ, δεν εφάρμοσε τις ειδικές διατάξεις του βασικού κανονισμού που αφορούν τις αντιστοιχούσες στους μισθούς των πωλητών προσαρμογές και, επομένως, δεν επανέλαβε την αφαίρεση του 0,7 % από τις τιμές εξαγωγής, την οποία είχε πραγματοποιήσει κατά τον προκαταρκτικό προσδιορισμό των περιστατικών. Επομένως, το επιχείρημα της προσφεύγουσας είναι άνευ αντικειμένου.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 74 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, όπως ορθώς τόνισαν το Συμβούλιο και η Επιτροπή, τα εν λόγω όργανα δεν αφαίρεσαν, κατά τη σύγκριση μεταξύ της κανονικής αξίας και της τιμής εξαγωγής που πραγματοποιήθηκε για τον υπολογισμό του οριστικού περιθωρίου ντάμπινγκ, το 0,7 % από την τιμή εξαγωγής, το οποίο αντιστοιχεί στους μισθούς των πωλητών στο πλαίσιο των εξαγωγών. Συγκεκριμένα, ναι μεν είναι αληθές ότι από το φύλλο υπολογισμού του προσωρινού περιθωρίου ντάμπινγκ (παράρτημα 1 του υπομνήματος αντικρούσεως) προκύπτει ότι πραγματοποιήθηκε διπλή αφαίρεση κατά τον προσωρινό υπολογισμό, ωστόσο από το φύλλο υπολογισμού του οριστικού περιθωρίου ντάμπινγκ (παράρτημα 2 του υπομνήματος απαντήσεως) προκύπτει ότι δεν πραγματοποιήθηκε τέτοια αφαίρεση κατά τον οριστικό υπολογισμό.

- 75 Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν κατόρθωσε να ανατρέψει την απόδειξη αυτή, επιβάλλεται η συναγωγή του συμπεράσματος ότι η αφαίρεση του 0,7 % δεν επαναλήφθηκε κατά τον υπολογισμό του οριστικού περιθωρίου ντάμπινγκ.
- 76 Επομένως, η αιτίαση αυτή, καθώς και το τέταρτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθούν.
- 77 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι ο λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του δευτέρου λόγου που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 2, παράγραφοι 9 και 10, στοιχείο γ', ψηφίο ν, του βασικού κανονισμού

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 78 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι τα κοινοτικά όργανα παρέβησαν το άρθρο 2, παράγραφοι 9 και 10, στοιχείο γ', ψηφίο ν, του βασικού κανονισμού, λόγω του ότι αρνήθηκαν να επιφέρουν στην κανονική αξία των προϊόντων της τις προσαρμογές που αντιστοιχούσαν στους μισθούς των πωλητών εντός της εσωτερικής αγοράς. Υπενθυμίζει ότι, κατά τη διοικητική διαδικασία, είχε ζητήσει να μειωθεί η κανονική αξία κατά το 8,25 % του ύψους των πωλήσεων, το οποίο αντιστοιχούσε στους μισθούς των πωλητών. Για να φθάσει στο ύψος αυτό, η προσφεύγουσα είχε λάβει το κονδύλιο των μισθών που αναγραφόταν στις εσωτερικές λογιστικές καταστάσεις της Dailim (μητρικής εταιρίας της προσφεύγουσας κατά 50 %, η οποία έχει αναλάβει την εμπορία των προϊόντων της προσφεύγουσας στην Κορέα), είχε εξαιρέσει τους διευθυντές και τους εργατές, κατόπιν το είχε διαιρέσει διά του συνολικού αριθμού των υπαλλήλων της Dailim και, τέλος, το είχε πολλαπλασιάσει επί τα 29,6 πρόσωπα τα οποία απασχολούνταν με την πώληση των εμπορικών ζυγών. Βάσει της πράξεως αυτής προέκυψε το καταβαλλόμενο στους πωλητές μέσο συνολικό ποσό των μισθών. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή μείωσε το αιτηθέν 8,25 % σε 2 %,

για τον λόγο ότι το ποσό των μισθών των πωλητών περιελάμβανε, αφενός, δαπάνες σχετικές με την κατάρτιση, την προαγωγή και άλλες δαπάνες οι οποίες δεν συνδέονταν άμεσα με την πώληση, όπως η εγκατάσταση εξοπλισμών και η είσπραξη τιμολογίων, και, αφετέρου, δαπάνες συνδεδεμένες με την πώληση άλλων προϊόντων.

- 79 Η προσφεύγουσα δέχεται βεβαίως ότι οι πωλητές της πωλούν διάφορα προϊόντα των οποίων η κατά συνθήκη ονομασία είναι εμπορικοί ζυγοί — μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται οι ηλεκτρονικοί ζυγοί λιανικής πώλησεως — και τα οποία αποτελούν υποδιαίρεση του συνολικού κύκλου εργασιών στις λογιστικές καταστάσεις της Dailim, διακρινόμενη από τους βιομηχανικούς ζυγούς. Ωστόσο, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι, διαιρώντας το συνολικό ποσό του κύκλου εργασιών που αφορά τους εμπορικούς ζυγούς διά του συνολικού αριθμού των πωλητών που πωλούν αυτό το είδος των προϊόντων και εξαιρώντας, επιπλέον, τους μισθούς των διευθυντών και των εργατών, λαμβάνει ως αποτέλεσμα ένα ποσοστό που προσεγγίζει την πραγματικότητα των μισθών που καταβάλλονται στο προσωπικό το οποίο ασχολείται αποκλειστικά με τις δραστηριότητες άμεσης πώλησης των ανωτέρω προϊόντων.
- 80 Η προσφεύγουσα δέχεται επίσης ότι οι πωλητές της δαπανούν ένα όχι αμελητέο μέρος του χρόνου τους, μεταξύ άλλων, επισκεπτόμενοι δυνητικούς πελάτες προκειμένου να τους παρακινήσουν να αγοράσουν τα προϊόντα της, εξηγώντας στους πελάτες τη λειτουργία των πωλουμένων συσκευών, συντάσσοντας εκθέσεις δραστηριότητας ή πωλήσεων, μελετώντας τον ανταγωνισμό, αλλά φρονεί ότι αυτή η δραστηριότητα προωθήσεως αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα της εργασίας των πωλητών.
- 81 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι οι δαπάνες για μισθούς που εμφανίζονται στον ισολογισμό της περιλαμβάνουν αποκλειστικά α) τον μισθό, β) το δώρο, γ) την κοινωνική ασφάλιση, δ) μια άλλη εισφορά επιβαρύνουσα τον μισθό και ε) τη συνταξιοδοτική εισφορά.
- 82 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι τα θεσμικά όργανα ερμηνεύουν το άρθρο 2, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού υπερβολικά στενά. Η δεύτερη περίοδος του άρθρου 2, παράγραφος 10, στοιχείο γ', ψηφίο ν, που επιτρέπει την αφαίρεση των μισθών των πωλητών, δηλαδή του προσωπικού που ασχολείται αποκλειστικά με δραστηριότητες άμεσης πώλησης, θα έπρεπε να ερμηνευθεί υπό το φως της πρώτης περιόδου της διατάξεως αυτής, η οποία επιτρέπει την αφαίρεση ποσού που αντιστοιχεί στις προμήθειες που καταβάλλονται για τις εξεταζόμενες πωλήσεις. Ο σκοπός της διατάξεως αυτής

συνίσταται στο να καταστήσει ισοδύναμα τα δύο είδη δαπανών που συνδέονται με τις δραστηριότητες πωλήσεως, κατά τρόπον ώστε να μην υφίσταται διάκριση μεταξύ των επιχειρήσεων που εμπορεύονται τα προϊόντα τους μέσω αντιπροσώπων και των επιχειρήσεων που τα εμπορεύονται μόνες τους. Τα θεσμικά όργανα δέχονται ανέκαθεν ότι οι προμήθειες αφαιρούνται, παρόλον ότι περιλαμβάνουν αναγκαστικά έξοδα έρευνας αγοράς και καταρτίσεως, εφόσον, για να πωλήσει, ένας αντιπρόσωπος πρέπει απαραίτητα να αναζητήσει τη δυνητική πελατεία, να εκπαιδευθεί, να μεριμνά για τις πληρωμές κ.λπ. Μια στενή ερμηνεία του άρθρου αυτού, όπως αυτή την οποία προτείνουν τα θεσμικά όργανα, θα είχε ως αποτέλεσμα δυσμενή μεταχείριση έναντι των μικρών επιχειρήσεων σε σχέση με τις μεγάλες, στο μέτρο που μόνες αυτές οι τελευταίες, λόγω της εσωτερικής τους οργανώσεως, είναι σε θέση να απασχολούν υπαλλήλους αποκλειστικά με την άμεση πώληση ενός δεδομένου προϊόντος και να αποδεικνύουν έτσι την ύπαρξη άμεσου δεσμού μεταξύ των εξεταζομένων πωλήσεων και των προσώπων αυτών.

83 Το Συμβούλιο τονίζει ότι, κατά το άρθρο 2, παράγραφος 9, στοιχείο β', του βασικού κανονισμού, «σε περίπτωση που ένα ενδιαφερόμενο μέρος ζητεί προσαρμογή, πρέπει να αποδεικνύει ότι το αίτημά του είναι αιτιολογημένο». Το Συμβούλιο φρονεί ότι, εν προκειμένω, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι ήταν δικαιολογημένη η αίτησή της περί προσαρμογής αντιστοιχώντας στους μισθούς που καταβάλλονται στο προσωπικό το οποίο ασχολείται αποκλειστικά με τις δραστηριότητες άμεσης πώλησης. Η προσφεύγουσα δεν δικαιολόγησε τον επιμερισμό των δαπανών για μισθούς μεταξύ του μέρους που αντιστοιχεί στους υπαλλήλους που απασχολούνται αποκλειστικά με την άμεση πώληση και του μέρους που αντιστοιχεί στους άλλους υπαλλήλους, ούτε μεταξύ του μέρους που αντιστοιχεί στις δραστηριότητες άμεσης πώλησης και του μέρους που αντιστοιχεί στις άλλες δραστηριότητες. Ομοίως, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι, αν ένας πωλητής ασχολείται με την πώληση περισσότερων προϊόντων, είναι αναγκαίο να γίνει επιμερισμός των δραστηριοτήτων του μεταξύ των προϊόντων αυτών βάσει των διαθέσιμων δεδομένων, όπως είναι τα αντίγραφα εκθέσεων επισκέψεως, ημερολογίων, καταστάσεων εκτελεσθεισών εργασιών («time-sheets»), πράγμα το οποίο δεν κατόρθωσε να πράξει η προσφεύγουσα.

84 Το Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι δεν αρνήθηκε μία καταρχήν προσαρμογή, εφόσον χορήγησε έκπτωση 2 %, αλλ' ότι, ελλείψει δικαιολογήσεως, έπρεπε να βασιστεί στα έξοδα άμεσης πώλησης στα οποία εκτίθεντο εξαγωγείς.

85 Η Επιτροπή αναφέρει ότι τα στοιχεία που συνέλεξε κατά τη διαδικασία έρευνας την οδήγησαν στο συμπέρασμα ότι η προσφεύγουσα δεν είχε δικαιολογήσει, κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 9, στοιχείο β', του

βασικού κανονισμού, ούτε την αρχική αίτησή της — η οποία αφορούσε συνολικά 35,8 απασχολούμενα πρόσωπα και ένα ποσό που αντιστοιχούσε στο 10,29 % των τιμών που ίσχυαν έναντι των διανομέων και στο 8,11 % των τιμών που ίσχυαν έναντι των τελικών αγοραστών — ούτε την αναθεωρημένη βάση του άρθρου 2, παράγραφος 10, στοιχείο γ', ψηφίο ν, αίτησή της. Συγκεκριμένα, ο αριθμός των 35,8 προσώπων μειώθηκε από την προσφεύγουσα σε 29,6 πρόσωπα, κατόπιν σε 23,4 πρόσωπα και δεν αντιστοιχούσε στο κόστος των πωλητών που συνδέονταν άμεσα με τις εξεταζόμενες πωλήσεις, το οποίο είχε διαπιστωθεί όσον αφορά τις δύο άλλες κορεατικές εταιρίες που εμπλέκονταν στη διαδικασία έρευνας και το οποίο δεν αντιπροσώπευε παρά το 1 έως 2 % των τιμών πωλήσεως που εφαρμόζονταν στην κορεατική αγορά.

86

Όσον αφορά τον ισχυρισμό της προσφεύγουσας ότι η ερμηνεία της Επιτροπής σχετικά με το άρθρο 2, παράγραφος 10, στοιχείο γ', ψηφίο ν, του βασικού κανονισμού συνεπάγεται δυσμενή μεταχείριση των μικρών επιχειρήσεων που εμπορεύονται μεγάλο αριθμό προϊόντων, η Επιτροπή τονίζει ότι η προσφεύγουσα ουδεμία απόδειξη προσκομίζει προς στήριξη του ισχυρισμού της και ότι η πείρα που έχουν αποκτήσει τα θεσμικά όργανα σε σχέση με τις διεξαγόμενες σε μεγάλες επιχειρήσεις διαδικασίες έρευνας αντιντάμπινγκ, ως προς ένα πολύ ευρύ φάσμα προϊόντων, δεικνύει ότι οι αιτούμενες προσαρμογές που αντιστοιχούν στους καταβαλλόμενους στους πωλητές μισθούς πολύ σπάνια υπερβαίνουν το 2 % της κανονικής αξίας του ή των εξεταζομένων προϊόντων.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

87

Πρέπει καταρχάς να υπενθυμιστεί ότι κατά πάγια νομολογία οι προσαρμογές που γίνονται βάσει του άρθρου 2, παράγραφοι 9 και 10, του βασικού κανονισμού διακρίνονται τόσο ως προς τον σκοπό τους όσο και ως προς τις προϋποθέσεις εφαρμογής τους από τις προσαρμογές που διενεργούνται στο πλαίσιο της κατασκευής της τιμής εξαγωγής, σύμφωνα με την παράγραφο 8, στοιχείο β', το ίδιου άρθρου. Αντίθετα προς τις προβλεπόμενες στην παράγραφο 8 προσαρμογές, που διενεργούνται αυτεπαγγέλτως από τα θεσμικά όργανα, οι βάσει των παραγράφων 9 και 10 προσαρμογές δεν διενεργούνται αυτεπαγγέλτως, καθόσον το ενδιαφερόμενο μέρος που ζητεί να διενεργηθούν πρέπει να αποδείξει ότι είναι αναγκαίες για να διασφαλιστεί η δυνατότητα συγκρίσεων των τιμών (προπαρατεθείσες αποφάσεις Nachi Fujikoshi κατά Συμβουλίου, σκέψεις 31 έως 33, Nippon Seiko κατά Συμβουλίου, σκέψεις 43 έως 45, και Minebea κατά Συμβουλίου, σκέψεις 41 έως 43).

88 Επομένως, πρέπει να ερευνηθεί αν, εν προκειμένω, η προσφεύγουσα πέτυχε να αποδείξει ότι ένα τμήμα του συνολικού κόστους των μισθών των πωλητών, υπερβαίνουν το 2 % του ύψους των πωλήσεων,μπορούσε να θεωρηθεί ως άμεσα συνδεδεμένο με τις πωλήσεις.

89 Το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να δεχθεί τον διενεργηθέντα από την προσφεύγουσα υπολογισμό, κατά τον οποίο η διαίρεση του συνολικού κύκλου εργασιών των εμπορικών ζυγών διά του συνολικού αριθμού των πωλητών γι' αυτό το είδος προϊόντων και η εν συνεχεία αφαίρεση των μισθών των διευθυντών και των εργατών δίδει ως αποτέλεσμα ένα ποσοστό που προσεγγίζει την πραγματικότητα των μισθών που καταβάλλονται στο προσωπικό το οποίο ασχολείται αποκλειστικά με τις δραστηριότητες άμεσης πώλησεως των ανωτέρω προϊόντων. Συγκεκριμένα, με τον υπολογισμό αυτό, μολονότι μπορεί ήδη να αποκλεισθεί ένα μέρος των εξόδων που αφορούν τους μισθούς των πωλητών εξαιρώντας τα άλλα πλην των εμπορικών ζυγών προϊόντα, όπως οι βιομηχανικοί ζυγοί, δεν καθίσταται δυνατόν να καθοριστούν οι δαπάνες που συνδέονται άμεσα με τις πωλήσεις του προϊόντος NOVA, στο οποίο επιβάλλεται ο δασμός αντιντάμπινγκ, δεδομένου ότι στον λογαριασμό «εμπορικοί ζυγοί» περιλαμβάνονται και άλλα προϊόντα. Επιπλέον, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί την άποψη της Επιτροπής ότι το μοντέλο NOVA ήταν ένα απλό μοντέλο, το οποίο έφθασε στο στάδιο ωριμότητας. Ένα τέτοιο όμως μοντέλο δικαιολογεί αναλογικά λιγότερες προσπάθειες πώλησεως απ' ό,τι τα άλλα μοντέλα που είναι πιο πολύπλοκα ή σε πλήρη ανάπτυξη.

90 Όσον αφορά το επιχείρημα ότι η δραστηριότητα των πωλητών, που συνίσταται στο να επισκέπτονται δυνητικούς πελάτες προκειμένου να τους παρακινήσουν να αγοράσουν τα προϊόντα της, στο να μαθαίνουν στους πελάτες τη λειτουργία των πωλουμένων συσκευών, στη σύνταξη εκθέσεων δραστηριότητας ή πωλήσεων, αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα της εργασίας του πωλητή, αρκεί να υπενθυμιστεί, αφενός, ότι το άρθρο 2, παράγραφοι 9 και 10, δεν επιτρέπει, κατά γενικό κανόνα, σχετική προσαρμογή και, αφετέρου, ότι, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου (απόφαση της 10ης Μαρτίου 1992, C-174/87, Ricoh κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1992, σ. I-1335, σκέψεις 24 έως 30), τα οδοιπορικά, τα έξοδα επικοινωνίας, διαφημίσεως, προωθήσεως των πωλήσεων ή παραστάσεως δεν μπορούν να θεωρηθούν ως έχοντα άμεση σχέση με τις πωλήσεις, κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 10, στοιχείο γ', του βασικού κανονισμού, και να δικαιολογήσουν προσαρμογή επί το έλαττον της κανονικής αξίας.

91 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι το γεγονός ότι το σχετικό με τους μισθούς κονδύλιο του ισολογισμού της προσφεύγουσας δεν αναφέρει τις δαπάνες εκπαίδευσως ή προωθήσεως των πωλήσεων δεν συνιστά απόδειξη του ότι οι πωλητές

δεν ασκούσαν τέτοιες δραστηριότητες, εφόσον μάλιστα η προσφεύγουσα διατείνεται ότι οι δραστηριότητες αυτές αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα της εργασίας τους. Επομένως, η αμοιβή για τις δραστηριότητες αυτές περιλαμβάνεται στο κονδύλιο «μισθοί» του ισολογισμού.

- 92 Υπό τις περιστάσεις αυτές, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι καλώς η Επιτροπή ζήτησε από την προσφεύγουσα να της προσκομίσει απόδειξη ότι οι δαπάνες για μισθούς αφορούσαν την πώληση του εξεταζομένου προϊόντος. Ενόψει των προσκομισθέντων εγγράφων και των συζητήσεων που έλαβαν χώρα κατά τη διοικητική διαδικασία, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η προσφεύγουσα δεν κατόρθωσε να αποδείξει ότι η αντιστοιχούσα στους μισθούς προσαρμογή την οποία ζήτησε πληρούσε τις προϋποθέσεις του άρθρου 2, παράγραφος 10, στοιχείο γ', ψηφίο ν, του βασικού κανονισμού. Επομένως, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να προσάπτει στην Επιτροπή ότι δεν έκανε δεκτή την περί προσαρμογής αίτησή της.
- 93 Ως προς το επιχείρημα που αντλείται από το ότι η ερμηνεία την οποία δίδουν τα θεσμικά όργανα στο άρθρο 2, παράγραφος 10, στοιχείο γ', ψηφίο ν, συνεπάγεται τη δυσμενή μεταχείριση των επιχειρήσεων που εμπορεύονται, οι ίδιες, τα προϊόντα τους σε σχέση με τις επιχειρήσεις που προσφεύγουν σε αντιπροσώπους, πρέπει να τονιστεί ότι τα όργανα περιορίστηκαν στην αυστηρή εφαρμογή των όρων της διατάξεως αυτής. Η εν λόγω διάταξη διακρίνει σαφώς, όσον αφορά τις προσαρμογές που αφορούν τις δαπάνες πώλησεως, μεταξύ της περιπτώσεως πληρωμής προμηθειών και της περιπτώσεως του έμμισθου προσώπου και δεν επιτρέπει προσαρμογές στη δεύτερη περίπτωση παρά μόνο για το ύψος των μισθών που αντιστοιχούν σε δραστηριότητες άμεσης πώλησης. Όπως ορθώς τονίζει το Συμβούλιο, ο αντιπρόσωπος πληρώνεται επειδή πραγματοποίησε πωλήσεις και, επομένως, η αμοιβή του αποτελεί έξοδο άμεσης πώλησης. Αντιθέτως, ο έμμισθος πωλητής δεν αμείβεται με προμήθεια και για τον λόγο αυτό πρέπει να αποδειχθεί με άλλα μέσα αν ασχολείται αποκλειστικά με την πώληση.
- 94 Επομένως, η αφαίρεση του 2 % δεν έγινε από την Επιτροπή κατά παράβαση του άρθρου 2, παράγραφοι 9 και 10, του βασικού κανονισμού.
- 95 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τρίτου λόγου που αντλείται από την προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας
 Επιχειρήματα των διαδίκων

96 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, κατά το στάδιο του υπομνήματος απαντήσεως, ότι τα θεσμικά όργανα, μη γνωστοποιώντας της την απόφασή τους να απορρίψουν την αίτησή της περί προσαρμογών σχετικά με τους μισθούς των πωλητών, βάσει του άρθρου 2, παράγραφοι 9 και 10, του βασικού κανονισμού, κατά τον χρόνο του ελέγχου, δηλαδή εμπροθέσμως προκειμένου να μπορέσει να παράσχει τα στοιχεία που θα μπορούσαν να την δικαιολογήσουν, και μη κοινοποιώντας της το πρακτικό του ελέγχου, παρέβησαν το καθήκον τους χρηστής διοικήσεως και προσέβαλαν τα δικαιώματα άμυνας. Η προσφεύγουσα φρονεί ότι για τη διασφάλιση των δικαιωμάτων άμυνας απαιτείται, μετά από κάθε έλεγχο, να συντάσσεται πρακτικό ελέγχου περιλαμβάνον συνοπτικά όχι μόνον τα ελεγχθέντα σημεία, αλλά και τα σημεία επί των οποίων, κατά την άποψη των ελεγχόντων, τα παρασχεθέντα στοιχεία είναι ανεπαρκή. Συγκεκριμένα, είναι ανεπίτρεπτο μια επιχείρηση, όπως εν προκειμένω, να μη λαμβάνει γνώση, παρά μόνον κατά την ανάγνωση του υπομνήματος αντικρούσεως, ότι η περί προσαρμογών αίτησή της κρίθηκε ύποπτη, για τον λόγο ότι η αιτηθείσα έκπτωση ήταν υψηλότερη στην περίπτωση των διανομένων της απ' ό,τι στην περίπτωση των πωλήσεων απευθείας στους καταναλωτές του προϊόντος. Εάν είχε ενημερωθεί για τον λόγο αυτό πριν από την έκδοση του επίδικου κανονισμού, η προσφεύγουσα θα είχε δώσει την απάντηση ότι, όπως μπόρεσε να το εξακριβώσει και η Επιτροπή, όλοι οι τελικοί αγοραστές της ήσαν εγκατεστημένοι στη Σεούλ και ότι, υπό τις περιστάσεις αυτές, ένας ελάχιστος αριθμός πωλητών μπορούσε να καλύψει ένα μέγιστο αριθμό αγοραστών. Αντιθέτως, οι διανομείς της ήσαν διεσπαρμένοι σε όλη την Κορέα και, επομένως, για τον ίδιο κύκλο εργασιών, χρειαζόταν μεγαλύτερος αριθμός διανομένων για να καλυφθεί η επαρχία. Η προσφεύγουσα καταλήγει ότι η συμπεριφορά των οργάνων συνιστά πράξη κακής διοικήσεως και προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, οι οποίες είχαν ως αποτέλεσμα παράβαση του άρθρου 2, παράγραφοι 9 και 10, του βασικού κανονισμού.

97 Το Συμβούλιο παρατηρεί συναφώς ότι πρόκειται για νέο λόγο ακυρώσεως, ο οποίος προβλήθηκε από την προσφεύγουσα στο στάδιο του υπομνήματος απαντήσεως και είναι, για τον λόγο αυτό, απαράδεκτος. Προσθέτει ότι, στην παρούσα κατάσταση της κοινοτικής νομοθεσίας, δεν υφίσταται υποχρέωση συντάξεως πρακτικού μετά από κάθε έλεγχο που διενεργείται στο πλαίσιο έρευνας. Το Συμβούλιο τονίζει ότι ο σκοπός του ελέγχου συνίσταται στην εξέταση των στοιχείων που παρέσχον τα ενδιαφερόμενα μέρη με τις απαντήσεις τους στα ερωτηματολόγια και ότι, προκειμένου να διασφαλιστεί ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας, η άποψη που η Επιτροπή σχηματίζει όσον αφορά τα δεδομένα αυτά γνωστοποιείται με την ενημέρωση που προβλέπεται στο άρθρο 7, παράγραφος 4, στοιχείο β', του βασικού κανονισμού. Αποστέλλοντας στην

προσφεύγουσα το από 6 Μαΐου 1993 έγγραφό της, η Επιτροπή εκπλήρωσε την υποχρέωση που της επιβάλλει η διάταξη αυτή και παρέσχε στην προσφεύγουσα τη δυνατότητα να υποβάλει τις παρατηρήσεις της, πράγμα το οποίο η προσφεύγουσα έπραξε με το από 6 Ιουνίου 1993 έγγραφό της, χωρίς να παραπονεθεί για την έλλειψη πρακτικού ελέγχου. Επομένως, ο σχετικός ισχυρισμός προβάλλεται εκπρόθεσμα με το υπόμνημά της απαντήσεως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 98 Το Πρωτοδικείο τονίζει ότι, βάσει των άρθρων 19, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού (ΕΟΚ) του Δικαστηρίου, που εφαρμόζεται στο Πρωτοδικείο δυνάμει του άρθρου 46, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω Οργανισμού, και 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, το δικόγραφο της προσφυγής πρέπει να περιέχει συνοπτική έκθεση των ισχυρισμών των οποίων γίνεται επίκληση. Ομοίως, από το άρθρο 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου προκύπτει ότι απαγορεύεται η προβολή νέων ισχυρισμών κατά τη διάρκεια της δίκης, εκτός αν στηρίζονται σε πραγματικά και νομικά στοιχεία που ανέκυψαν κατά τη διαδικασία. Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα προέβαλε τον παρόντα ισχυρισμό μόλις κατά το στάδιο του υπομνήματος απαντήσεως και δεν τον περιέλαβε στο δικόγραφο της προσφυγής, οπότε πρέπει να απορριφθεί ως εκπρόθεσμος (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 5ης Μαρτίου 1991, C-330/88, Grifoni κατά ΕΚΑΕ, Συλλογή 1991, σ. I-1045, σκέψη 18, και του Πρωτοδικείου της 18ης Νοεμβρίου 1992, T-16/91, Rendo κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2417, σκέψεις 130 και 131). Ωστόσο, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι, χάριν της δικαστικής προστασίας, πρέπει να προχωρήσει στην κατ' ουσίαν εξέταση του ισχυρισμού.
- 99 Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι, όπως ορθώς ισχυρίζεται το Συμβούλιο, ο βασικός κανονισμός δεν προβλέπει την υποχρέωση συντάξεως πρακτικού μετά από κάθε έλεγχο που διενεργείται στο πλαίσιο έρευνας. Συγκεκριμένα, το άρθρο 7, παράγραφος 4, στοιχείο β', του εν λόγω κανονισμού ορίζει ότι οι εξαγωγείς και εισαγωγείς προϊόντος που αποτελεί αντικείμενο της έρευνας μπορούν να ζητούν να ενημερώνονται για τα κύρια γεγονότα και τις εκτιμήσεις βάσει των οποίων προβλέπεται να διατυπωθεί σύσταση για την επιβολή οριστικών δασμών. Η ίδια παράγραφος, στοιχείο γ', ψηφίο ii, της διατάξεως αυτής επιτρέπει να γίνεται η ενημέρωση είτε προφορικά είτε γραπτά, ανάλογα με τον τρόπο που η Επιτροπή κρίνει ενδεδειγμένο.
- 100 Επιπλέον, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να ισχυρίζεται ότι λόγω της ελλείψεως πρακτικού δεν κατέστη δυνατόν να προσκομίσει

στην Επιτροπή τα αναγκαία στοιχεία προκειμένου να στηρίξει το βάσιμο της περί προσαρμογών αιτήσεώς της. Συγκεκριμένα, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, εν προκειμένω, η Επιτροπή κοινοποίησε στην προσφεύγουσα τα πληροφοριακά στοιχεία που διαλαμβάνονται στο άρθρο 7, παράγραφος 4, στοιχεία β' και γ', του βασικού κανονισμού, με το έγγραφό της της 6ης Μαΐου 1993 (παράρτημα IV.2 της προσφυγής), στο οποίο αναγράφονται τα εξής: «Hereunder follows, pursuant to article 7(4)(b) and (c) of Council Regulation (EEC) N° 2423/88 of 11 July 1988, the essential facts and considerations concerning dumping and injury calculations (...)». [«Κατωτέρω εκτίθενται τα κύρια περιστατικά και οι σκέψεις σχετικά με τους υπολογισμούς που αφορούν το ντάμπινγκ και τη ζημία, σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 4, στοιχεία β' και γ', του κανονισμού (ΕΟΚ) 2423/88 του Συμβουλίου, της 11ης Ιουλίου 1988»] και το έγγραφο τόνιζε ότι: «Costs for salesmen salaries include expenses for training, promotion and other, not directly sales related expenditures. Also the salesmen, as proved during inspection, are selling other products not linked to REWS and performing other activities like collecting cheques or installing equipments (...). A claim of 10,29 % respectively 8,11 % for salesmen salaries can therefore not be accepted as a reliable indication of expenses directly linked to REWS sales. In these circumstances, a 2 % allowance for salesmen charges is estimated reasonable.» [«Τα σχετικά με τους καταβαλλόμενους στους πωλητές μισθούς έξοδα περιλαμβάνουν δαπάνες εκπαίδευσης, προωθήσεως και άλλες δαπάνες που δεν συνδέονται άμεσα με τις πωλήσεις. Επιπλέον, όπως αποδείχθηκε κατά την επιθεώρηση, οι πωλητές πωλούν και άλλα προϊόντα τα οποία δεν συνδέονται με τα προϊόντα (REWS) και ασκούν και άλλες δραστηριότητες, όπως η είσπραξη επιταγών ή εγκατάσταση εξοπλισμών (...). Επομένως, η αίτηση που αφορά αντιστοίχως το 10,29 % και το 8,11 % των μισθών των πωλητών δεν μπορεί να γίνει δεκτή ως αξιόπιστη ένδειξη των δαπανών που συνδέονται άμεσα με τις πωλήσεις των προϊόντων (REWS). Υπό τις περιστάσεις αυτές, θεωρείται εύλογη η προσαρμογή του 2 % για το κόστος των μισθών.»]

¹⁰¹ Επιπλέον, πρέπει να τονιστεί ότι με ένα άλλο έγγραφο της 28ης Ιουνίου 1993 (παράρτημα IV.4 της προσφυγής) η Επιτροπή γνωστοποίησε στην προσφεύγουσα ότι: «The Commission's services cannot accept the arguments developed by the Company in its comments to the disclosure (το έγγραφο της Επιτροπής της 6ης Μαΐου 1993). The staff concerned is partly engaged in REWS sales and partly involved in activities concerning other products. Furthermore, a considerable part of the salarial costs for which allowances are claimed relate to administrative and promotional activities (see annex 27) considered to be general overheads which do not affect price comparability». [«Οι υπηρεσίες της Επιτροπής δεν μπορούν να δεχθούν τα επιχειρήματα που ανέπτυξε η εταιρία με τις παρατηρήσεις επί του "disclosure letter" (της Επιτροπής της 6ης Μαΐου 1993). Το υπό εξέταση προσωπικό ασχολείται εν μέρει με τις πωλήσεις προϊόντων (REWS) και, εν μέρει, με δραστηριό-

τητες που αφορούν άλλα προϊόντα. Επιπλέον, ένα σημαντικό τμήμα των δαπανών για μισθούς, για τις οποίες ζητούνται προσαρμογές, αφορούν δραστηριότητες διοικήσεως και προωθήσεως (βλ. το παράρτημα 27) οι οποίες θεωρούνται γενικές δραστηριότητες που δεν επηρεάζουν τη δυνατότητα συγκρίσεως των τιμών. Η Επιτροπή διαπίστωσε επίσης ότι «the company was not in a position to link the costs directly to the individual sales transactions» («η εταιρία δεν ήταν σε θέση να αποδείξει ότι υπήρχε άμεση σχέση μεταξύ των εξόδων και των επί μέρους πράξεων πωλήσεως»). Επιπλέον, οι τροποποιήσεις της αιτήσεως προσαρμογών της προσφεύγουσας (καταρχάς 35,8 πωλητές, εν συνεχεία 29,6 και τέλος 23,4) και η εξαίρεση ορισμένων προϊόντων (όπως οι βιομηχανικοί ζυγοί) δεικνύουν ότι η Επιτροπή και η προσφεύγουσα συζήτησαν, κατά τον επί τόπου έλεγχο, τις εν λόγω προσαρμογές.

102 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας δόθηκε η δυνατότητα στην προσφεύγουσα να λάβει γνώση των λόγων για τους οποίους η Επιτροπή επρόκειτο να απορρίψει την περί προσαρμογών αίτησή της. Επομένως, επιβάλλεται η εξαγωγή του συμπεράσματος ότι η έλλειψη πραγματικού ελέγχου αναφέροντος ότι η Επιτροπή προετίθετο να απορρίψει την υποβληθείσα από την προσφεύγουσα αίτηση προσαρμογών δεν συνιστά προσβολή των δικαιωμάτων της άμυνας.

103 Επομένως, ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τετάρτου λόγου, που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού

Επιχειρήματα των διαδίκων

104 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 7, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού αρνούμενη να της γνωστοποιήσει ορισμένα στοιχεία τα οποία ήταν ουσιώδη προκειμένου να υπερασπιστεί τα συμφέροντά της. Συγκεκριμένα, το Δικαστήριο, με την απόφασή του της 20ής Μαρτίου 1985, 264/82, Timex κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (Συλλογή 1985, σ. 849),

επέβαλε στην Επιτροπή να αποκαλύψει τα στοιχεία που θα καθιστούσαν δυνατόν στους εξαγωγείς να υπερασπίσουν λυσιτελώς τα συμφέροντά τους. Με την απόφασή του της 27ης Ιουνίου 1991, C-49/88, Al-Jubail (Συλλογή 1991, σ. I-3187), το Δικαστήριο έκρινε ότι, κατά την εκπλήρωση του καθήκοντος πληροφόρησης, τα θεσμικά όργανα πρέπει να ενεργούν με κάθε επιβαλλομένη επιμέλεια επιζητώντας να παρέχουν στις οικείες επιχειρήσεις, στον βαθμό που η τήρηση του επιχειρηματικού απορρήτου διασφαλίζεται, πληροφορίες χρήσιμες για την υπεράσπιση των συμφερόντων τους και επιλέγοντας, ενδεχομένως ούκοθεν, τους ενδεδειγμένους γι' αυτήν την ανακοίνωση τρόπους και ότι οι ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις πρέπει, εν πάση περιπτώσει, να είναι ήδη σε θέση, κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας, να γνωστοποιούν επωφελώς την άποψή τους σχετικά με το υποστατό και το λυσιτελές των αναφερομένων πραγματικών περιστατικών και καταστάσεων και σχετικά με τα αποδεικτικά στοιχεία που χρησιμοποίησε η Επιτροπή προς στήριξη του ισχυρισμού της για την ύπαρξη πρακτικής ντάμπινγκ και της ζημίας που απορρέει από αυτήν.

105 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, εν προκειμένω, η Επιτροπή επαναχρησιμοποίησε, στην παρούσα διαδικασία, δεδομένα προηγούμενης διαδικασίας που αφορούσε τις εξαγωγές ζυγών καταγωγής Ιαπωνίας, όσον αφορά, μεταξύ άλλων, τον υπολογισμό της τιμής-στόχου. Στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, η Ishida Japon, μητρική εταιρία της προσφεύγουσας, ζήτησε από την Επιτροπή να της παράσχει τα δεδομένα αυτά, αλλ' αυτή δεν απάντησε ικανοποιητικά στην εν λόγω αίτηση. Η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι, κατά την παρούσα διαδικασία, τα θεσμικά όργανα δεν της γνωστοποίησαν τα ουσιώδη δεδομένα τα οποία είχαν λάβει από τη διαδικασία που αφορούσε την Ιαπωνία και ότι, αν ε γνώριζε το δικό της θεωρητικό περιθώριο μεταπωλήσεως και κυρίως τις τιμές-στόχους των καταγγελλόντων, θα μπορούσε να μειώσει σημαντικά το τελικώς υιοθετηθέν περιθώριο υποτιμολογήσεως.

106 Η προσφεύγουσα δέχεται βεβαίως ότι είχε πληροφορηθεί ότι η Επιτροπή θα χρησιμοποιούσε για να υπολογίσει την τιμή-στόχο στην παρούσα διαδικασία την ίδια μέθοδο και τα ίδια δεδομένα που είχε χρησιμοποιήσει στη διαδικασία που αφορούσε την Ιαπωνία και ότι είχε δεχθεί τον τρόπο αυτό ενεργείας. Ωστόσο, φρονεί ότι δικαιούται να προβάλει εκ νέου στην παρούσα διαδικασία τα επιχειρήματα που είχε αναπτύξει η Ishida Japon στο πλαίσιο της διαδικασίας που αφορούσε την Ιαπωνία. Συναφώς, υπενθυμίζει το περιεχόμενο των εγγράφων που αντηλλάγησαν μεταξύ Ishida Japon και Επιτροπής στο πλαίσιο της διαδικασίας που αφορούσε την Ιαπωνία.

- 107 Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι ο λόγος αυτός είναι αβάσιμος διότι, στην παρούσα διαδικασία, η προσφεύγουσα δεν ζήτησε να της γνωστοποιηθούν τα δεδομένα σχετικά με τον υπολογισμό της τιμής-στόχου που είχε γίνει στο πλαίσιο της διαδικασίας που αφορούσε την Ιαπωνία και ότι η προσφεύγουσα δεν είχε καν αναφέρει ότι θα επαναλάμβανε τα επιχειρήματα που είχε προβάσει η Ishida Japon στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής. Το υποστατό των περιστατικών αποδεικνύει ότι, κατόπιν του εγγράφου της Επιτροπής της 6ης Μαΐου 1993, κατέστη σαφές στην προσφεύγουσα ότι το ύψος των δασμών αντιντάμπινγκ θα καθοριζόταν βάσει του περιθωρίου ντάμπινγκ και όχι βάσει του περιθωρίου ζημίας, δεδομένου ότι το περιθώριο ντάμπινγκ (29,08 %) ήταν κατώτερο από το περιθώριο ζημίας (45 %), ενώ στη διαδικασία που αφορούσε την Ιαπωνία η κατάσταση ήταν αντίστροφη. Επομένως, κατά το Συμβούλιο, η προσφεύγουσα ενδιαφερόταν περισσότερο να συζητήσει για τον υπολογισμό του περιθωρίου ντάμπινγκ απ' ό,τι για τον υπολογισμό του περιθωρίου ζημίας. Από την αλληλογραφία μεταξύ προσφεύγουσας και Επιτροπής επιρρωννύεται το γεγονός ότι η προσφεύγουσα είχε εγκαταλείψει τη συζήτηση περί της υποτιμολογήσεως και της τιμής-στόχου, δεδομένου ότι το περιθώριό της ντάμπινγκ ήταν κατώτερο από το περιθώριο ζημίας.
- 108 Το Συμβούλιο θεωρεί, επικουρικώς, ότι με τα δεδομένα που παρέσχε η Επιτροπή στην Ishida Japon μπόρεσε να υπερασπίσει τα συμφέροντά της στο πλαίσιο της διαδικασίας που αφορούσε την Ιαπωνία.
- 109 Η Επιτροπή τονίζει ότι, στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας, η προσφεύγουσα ουδέποτε θεώρησε χρήσιμο ή αναγκαίο να υποβάλει αίτηση παροχής πληροφοριών, όπως αυτή που είχε υποβάλει στο πλαίσιο της διαδικασίας που αφορούσε την Ιαπωνία.
- 110 Η Επιτροπή επισημαίνει ότι, τόσο στον προσωρινό κανονισμό (σημείο 55) όσο και στο «disclosure letter» της 6ης Μαΐου 1993, ανέφερε ότι ο δασμός αντιντάμπινγκ θα υπολογιζόταν επί του περιθωρίου ντάμπινγκ, δεδομένου ότι το περιθώριο ζημίας ήταν ανώτερο από το περιθώριο ντάμπινγκ, και ότι η προσφεύγουσα ουδέμία επιφύλαξη διατύπωσε στην από 6 Ιουνίου 1993 απάντησή της. Η Επιτροπή τονίζει ότι η προσφεύγουσα δεν ανέπτυξε το επιχειρήματα ότι δεν έπρεπε να εφαρμοστεί σ' αυτήν η χρησιμοποιηθείσα μέθοδος υπολογισμού της ζημίας προκειμένου να καθοριστεί ο δασμός αντιντάμπινγκ, λόγω της φύσεως των εξαγωγών της (ένα μόνο μοντέλο), παρά με το από 9 Ιουλίου 1993 έγγραφό της, ήτοι περισσότερο από δύο μήνες μετά την έναρξη ισχύος του

προσωρινού κανονισμού και την αποστολή από την Επιτροπή του «disclosure letter» της 6ης Μαΐου 1993, πράγμα το οποίο προϋπέθετε, κατά την Επιτροπή, ότι η προσφεύγουσα είχε αποδεχθεί ότι ήταν πραγματικό το περιθώριο ζημίας που είχε υπολογίσει η Επιτροπή βάσει της υποτιμολογήσεως (πλέον του 45 %).

- 111 Η Επιτροπή καταλήγει ότι δεν υπήρξε παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού, στο μέτρο που ουδέποτε κατά τη διάρκεια της διαδικασίας η προσφεύγουσα θεώρησε χρήσιμο ή αναγκαίο να υποβάλει, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 7, παράγραφος 4, στοιχείο γ', ψηφίο i, του εν λόγω κανονισμού, αίτηση παροχής πληροφοριών όσον αφορά τον υπολογισμό του περιθωρίου ζημίας που χρησιμοποιήθηκε για τον καθορισμό τόσο του προσωρινού όσο και του οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 112 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, καταρχάς, ότι, όπως δέχεται η προσφεύγουσα στην προσφυγή της, η Επιτροπή χρησιμοποίησε στην παρούσα διαδικασία την ίδια μέθοδο και τα ίδια δεδομένα που είχε χρησιμοποιήσει στο πλαίσιο της διαδικασίας που αφορούσε την Ιαπωνία για να υπολογίσει την τιμή-στόχο, έχοντας τη σύμφωνη γνώμη της προσφεύγουσας.
- 113 Εν συνεχεία, πρέπει να τονιστεί ότι, όπως παρατηρούν το Συμβούλιο και η Επιτροπή, η προσφεύγουσα δεν ζήτησε, στην παρούσα διαδικασία, να της κοινοποιηθούν τα δεδομένα βάσει των οποίων πραγματοποιήθηκε ο υπολογισμός της τιμής-στόχου στη διαδικασία που αφορούσε την Ιαπωνία και ούτε καν ανέφερε ότι θα προέβαλλε εκ νέου τα επιχειρήματα που είχε αναπτύξει η Ishida Japan στο πλαίσιο της διαδικασίας που αφορούσε την Ιαπωνία.
- 114 Επιπλέον, διαπιστώνεται ότι ο προσωρινός κανονισμός διευκρινίζει ότι από τις έρευνες που πραγματοποίησε η Επιτροπή όσον αφορά τους παράγοντες της «προέκυψαν υποτιμολογήσεις οι οποίες, για όλες τις επιχειρήσεις, υπερέβαιναν το 20 % και ήταν ανώτερες του 30 % στην περίπτωση ενός Κορεάτη εξαγωγέα

που διαπιστώθηκε ότι είχε το μεγαλύτερο περιθώριο ντάμπινγκ» (ήτοι της Descom· σημείο 33, in fine)· ότι η ύπαρξη των υποτιμολογήσεων και το ύψος τους καθορίστηκε από τη «σύγκριση μεταξύ των τιμών των αντιπροσωπευτικών μοντέλων που διατέθηκαν στην αγορά από την κοινοτική βιομηχανία και των τιμών των συγκρίσιμων μοντέλων των εν λόγω εξαγωγών [που] πραγματοποιήθηκε με βάση πωλήσεις που εξετάστηκαν στο ίδιο στάδιο εμπορίας (τιμές σε μη συνδεδεμένους διανομείς ή εξουσιοδοτημένους πωλητές) στις κυριότερες κοινοτικές αγορές κατά την περίοδο έρευνας», χωρίς να ληφθούν υπόψη οι τεχνικές διαφορές μεταξύ των συγκρινομένων μοντέλων (σημείο 33)· ότι, εφόσον το επίπεδο της διαπιστωθείσας ζημίας ήταν ανώτερο από το περιθώριο ντάμπινγκ, η Επιτροπή υπολόγισε τον προσωρινό δασμό αντντάμπινγκ βάσει του διαπιστωθέντος περιθωρίου ντάμπινγκ (σημείο 55)· τέλος, ότι είχε καθοριστεί προθεσμία ενός μήνα, προκειμένου τα ενδιαφερόμενα μέρη να μπορέσουν να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους επί των συναχθέντων συμπερασμάτων, τα οποία ήταν προσωρινά και μπορούσαν να επανεξεταστούν (σημείο 58).

115 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει επίσης ότι, με το «disclosure letter» της 6ης Μαΐου 1993, η Επιτροπή γνωστοποίησε στην προσφεύγουσα ότι από τη σύγκριση των τιμών των μοντέλων «κατώτερης κατηγορίας» των κοινοτικών παραγωγών με τις τιμές του συγκρίσιμου μοντέλου της προσφεύγουσας, που πραγματοποιήθηκε κατά το ίδιο στάδιο εμπορίας, προέκυπτε υποτιμολόγηση ανώτερη του 45 %· ότι προετίθετο να προτείνει την επιβολή δασμού αντντάμπινγκ 29 % αντιστοιχούντος στο διαπιστωθέν περιθώριο ντάμπινγκ και ότι, ελλείψει αντίθετης ενδείξεως γνωστοποιουμένης εγγράφως, η Επιτροπή θα θεωρούσε ότι η προσφεύγουσα δεν είχε αντιρρήσεις ως προς τα περιστατικά και τη συλλογιστική που διαλαμβάνονταν στο έγγραφο αυτό.

116 Ενόψει των στοιχείων αυτών, η προσφεύγουσα ουδεμία επιφύλαξη διατύπωσε, στο από 6 Ιουνίου 1993 απαντητικό έγγραφό της, όσον αφορά την πρόθεση της Επιτροπής να προτείνει την επιβολή οριστικού δασμού βασιζομένου στο περιθώριο ντάμπινγκ της Descom και όσον αφορά τα ουσιώδη περιστατικά και τη συλλογιστική επί των οποίων στηρίζεται η άποψη αυτή (απώλειες της κοινοτικής βιομηχανίας, βάση υπολογισμού της υποτιμολογήσεως, υπολογισμός περιθωρίου υποτιμολογήσεως ανώτερου του 45 %, αναφορά του ότι το βασιζόμενο σε σύγκριση με τιμή-στόχο περιθώριο ζημίας θα ήταν αναπόφευκτα ανώτερο από αυτό που προέκυπτε βάσει συγκρίσεως των εφαρμοζομένων τιμών), και ούτε καν υπέβαλε αίτηση παροχής προσθέτων πληροφοριών συναφώς.

117. Ωστόσο, κατά πάγια νομολογία, δεν υπάρχει προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας εφόσον η ενδιαφερομένη επιχείρηση ήταν σε θέση κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας να διατυπώσει τη γνώμη της όσον αφορά το υποστατό και το λυσιτελές των προβαλλομένων γεγονότων και περιστάσεων (βλ., για παράδειγμα, απόφαση της 13ης Φεβρουαρίου 1979, 85/76, Hoffmann-La Roche κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 215, σκέψη 11, και προπαρατεθείσα απόφαση Nakajima κατά Συμβουλίου, σκέψεις 109 και 110).
118. Επομένως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα, εφόσον δεν ζήτησε κατά την παρούσα διαδικασία να της γνωστοποιηθούν τα δεδομένα σχετικά με τον υπολογισμό της τιμής-στόχου που πραγματοποιήθηκε στο πλαίσιο της διαδικασίας όσον αφορά την Ιαπωνία και εφόσον δεν αμφισβήτησε τα παρασχεθέντα από την Επιτροπή δεδομένα, δεν μπορεί να ισχυρίζεται ότι προσβλήθηκαν τα δικαιώματα υπερασπίσεώς της στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας.
119. Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η προσφεύγουσα, στο από 9 Ιουλίου 1993 έγγραφο της και κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, υποστήριξε ότι η ουσία του προβαλλομένου λόγου ακυρώσεως ενέκειτο στο ότι η χρησιμοποιηθείσα από την Επιτροπή μέθοδος υπολογισμού δεν έπρεπε να εφαρμοστεί στην περίπτωση της, λόγω του ότι δεν εμπορεύεται παρά ένα και μόνον προϊόν. Συγκεκριμένα, η μέθοδος αυτή δεν ενδείκνυται, κατά την προσφεύγουσα, παρά μόνο στις περιπτώσεις όπου οι εξαγωγείς ή κατασκευαστές εξάγουν προς την Κοινότητα περισσότερα προϊόντα και μπορούν εκ του λόγου αυτού να αντισταθμίσουν το περιθώριο ντάμπινγκ από το ένα προϊόν στο άλλο, πράγμα το οποίο συνέβαινε κατά τη διαδικασία που αφορούσε την Ιαπωνία.
120. Συναφώς, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι η προσφεύγουσα δέχεται στην προσφυγή της ότι δεν εναντιώθηκε όσον αφορά την εφαρμογή από την Επιτροπή, στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας, της μεθόδου υπολογισμού που είχε εφαρμοστεί στη διαδικασία που αφορούσε την Ιαπωνία, μολοντί είχε επίγνωση, ήδη από την αρχή της παρούσας διαδικασίας, ότι αυτή είχε ως αντικείμενο ένα και μόνον μοντέλο. Επιπλέον, η προσφεύγουσα, εφόσον ήταν σε θέση να συγκρίνει το μοντέλο της NOVA με κάθε ένα από τα μοντέλα «κατώτερης κατηγορίας» που είχαν περιληφθεί στον κατάλογο των μοντέλων που κοινοποιήθηκε στην Ishida Japon κατά τη διαδικασία που αφορούσε την Ιαπωνία, θα μπορούσε να προβάλει το επιχείρημα αυτό ήδη από την έναρξη της διαδικασίας αντί να αναμείνει τη διαπίστωση της Επιτροπής, κατά το πέρας της διαδικασίας, ότι το περιθώριο ντάμπινγκ ήταν κατώτερο του περιθωρίου ζημίας. Επομένως, δεν μπορεί να γίνει δεκτό το επιχείρημα της προσφεύγουσας.

121 Περαιτέρω, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να διατείνεται ότι, εάν της είχαν δεόντως γνωστοποιηθεί η τιμή-στόχος των καταγγελλόμενων, θα μπορούσε να είχε μειώσει το καταλογιζόμενο στις εισαγωγές της περιθώριο ζημίας πολύ κάτω του περιθωρίου ντάμπινγκ, όπως το είχε πράξει στο πλαίσιο της διαδικασίας που αφορούσε την Ιαπωνία. Συγκεκριμένα, αφενός, έχει κριθεί ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να προσάπτει στην Επιτροπή ότι δεν την ενημέρωσε και, αφετέρου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όπως υποστήριξε η προσφεύγουσα κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η διαδικασία που αφορούσε την Ιαπωνία είχε ως αντικείμενο τα διάφορα μοντέλα που η Ishida Japon εξήγγε προς την Κοινότητα, ενώ η παρούσα διαδικασία έχει ως αντικείμενο ένα και μόνον προϊόν όσον αφορά την προσφεύγουσα, ήτοι το μοντέλο NOVA. Η ύπαρξη όμως περισσότερων εξαγομένων μοντέλων συνεπάγεται ότι πρέπει να ληφθεί υπόψη ένας πολύ μεγαλύτερος αριθμός δεδομένων για να υπολογιστεί το περιθώριο ζημίας, πράγμα το οποίο αυξάνει την πολυπλοκότητα των υπολογισμών και, επομένως, τις δυνατότητες πραγματοποίησης προσαρμογών στους εν λόγω υπολογισμούς. Επομένως, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι, εφόσον στο πλαίσιο της διαδικασίας που αφορούσε την Ιαπωνία τα παρασχεθέντα από την Επιτροπή δεδομένα είχαν καταστήσει δυνατόν στην Ishida Japon να αποδείξει στην Επιτροπή την ύπαρξη μικροτέρου περιθωρίου ζημίας, η Descom θα μπορούσε κατά μείζονα λόγο να είχε πράξει το ίδιο στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας. Επομένως, η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί.

122 Τέλος, όσον αφορά το επιχείρημα που αντλείται από τη φερόμενη προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας στο πλαίσιο της διαδικασίας που αφορούσε την Ιαπωνία, πρέπει να τονιστεί ότι το λυσιτελές ενός τέτοιου λόγου, που βασίζεται σε πραγματικά στοιχεία ξένα προς την παρούσα διαδικασία, προϋποθέτει ότι η προσφεύγουσα μπορεί να αποδείξει την ύπαρξη συνδέσμου μεταξύ των περιστατικών αυτών και της διαδικασίας που κατέληξε στην έκδοση του επίδικου κανονισμού. Ο μόνος τρόπος να αποδειχθεί ένας τέτοιος σύνδεσμος θα ήταν να ζητηθεί από την Επιτροπή, στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας, να παράσχει στην προσφεύγουσα τα ίδια πληροφοριακά στοιχεία που είχε ζητήσει στο πλαίσιο της διαδικασίας που αφορούσε την Ιαπωνία. Εφόσον κάτι τέτοιο δεν ζητήθηκε, τα περιστατικά της διαδικασίας που αφορούσε την Ιαπωνία παραμένουν ξένα προς την ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία.

123 Επομένως, ο λόγος πρέπει να απορριφθεί.

124 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

125 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε και το Συμβούλιο ζήτησε την καταδίκη της προσφεύγουσας στα δικαστικά έξοδα, αυτή πρέπει να καταδικαστεί στα έξοδα του Συμβουλίου. Σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας, η Επιτροπή, παρεμβαίνουσα, θα φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

- 2) Η προσφεύγουσα θα φέρει τα δικά της έξοδα και τα έξοδα του Συμβουλίου, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων.
- 3) Η Επιτροπή θα φέρει τα δικά της έξοδα.

Lenaerts

Schintgen

García-Valdecasas

Bellamy

Lindh

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Σεπτεμβρίου 1995.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

K. Lenaerts